

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
www.mcu.ac.th

โครงการสัมมนาวิชาการและศึกษาดูงาน “พระพุทธรศานากับการศึกษาและการวิจัย”

วันที่ 7 - 10 พฤษภาคม 2562
ณ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา
ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์

โครงการสัมมนาวิชาการและศึกษาดูงาน

“พระพุทธศาสนากับการศึกษาและการวิจัย”

วันที่ 7 - 10 พฤษภาคม 2562 ณ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา

ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พิมพ์ที่

ศูนย์หนังสือมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขที่ 79 หมู่ 1 ถนนพหลโยธิน ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา

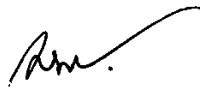
www.mcu.ac.th

คำนำ

การศึกษาดูงานเป็นกิจกรรมหนึ่งของการศึกษาเรียนรู้ของ
หลักสูตรบัณฑิตศึกษา ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์
ในปีงบประมาณ 2562 หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ
โครงการศึกษาดูงานเชิงบูรณาการด้านการบริหารการศึกษาจาก
สถานที่จริง ณ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ระหว่างวันที่ 7-10
พฤษภาคม 2562

การไปศึกษาดูงานครั้งนี้ทางหลักสูตรได้รับเกียรติจาก
ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต ศิษย์เก่า และญาติธรรมเข้า
ร่วมกิจกรรม รวมทั้งสิ้น 80 รูป/คน พร้อมทั้งได้รวบรวมรายชื่อ
ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในการศึกษาดูงานไว้ในคู่มือนี้แล้ว

ขอขอบคุณผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ ผู้ร่วมโครงการ
และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ขอท่านจงพบแต่ความสะดวกสบาย
ในการเดินทาง ได้เพิ่มพูนความรู้ ประสบความสำเร็จตาม
วัตถุประสงค์ของโครงการ และเดินทางไป-กลับสวัสดิภาพ

(ดร.เกษม แสงนนท์)

ผู้อำนวยการหลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา

สารบัญ

บทนำ	1
กำหนดการ	4
การเตรียมตัวเดินทางของผู้ร่วมโครงการ	6
รายชื่อผู้ร่วมโครงการ	8
บทสวดพุทธมนต์	13
ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับไต้หวัน	31
รายชื่อประจำรถ	53
ห้องพัก	57
บันทึก	61

บทนำ

การศึกษาดูงานเป็นกิจกรรมหนึ่งของการศึกษาเรียนรู้ของ หลักสูตรบัณฑิตศึกษา ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ ใน ปีงบประมาณ 2562 หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธ บริหารการศึกษา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการโครงการศึกษาดูงานเชิงบูรณา การด้านการบริหารการศึกษาจากสถานที่จริง ณ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ระหว่างวันที่ 7-10 พฤษภาคม 2562

การไปศึกษาดูงานครั้งนี้ทางหลักสูตรได้รับเกียรติจากผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต ศิษย์เก่า และญาติธรรมเข้าร่วมกิจกรรม รวม ทั้งสิ้น 80 รูป/คน จะขอเสนอในรูปแบบของโครงการ ดังต่อไปนี้

โครงการพัฒนาบุคลากรศึกษาดูงาน ณ สถานที่จริง ของหลักสูตร พุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา ภาควิชาบริหาร การศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

หลักการและเหตุผล

หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา ได้เปิดดำเนินการตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 เป็นต้นมา ปัจจุบันมีนิสิตเข้า ศึกษาเป็นรุ่นที่ 13 การจัดการศึกษาได้จัดทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ พร้อมทั้งศึกษาดูงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถให้แก่นิสิต จึงได้กำหนดให้ นิสิตได้ไปสัมมนาและศึกษาดูงานเกี่ยวกับการบริหารจัดการศึกษา บูรณา การกับพุทธธรรม และศาสตร์สมัยใหม่ณ เพิ่มพูนความรู้ให้มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อให้นิสิตมีความรู้กว้างไกล มีวิสัยทัศน์ ในการบริหารและ การจัดการศึกษาระดับสากล

2. เพื่อให้นิสิตมีความรู้และทักษะในการสื่อสาร การประสานงาน เพื่อการพัฒนาองค์ความรู้ การบริหารการศึกษา และการพัฒนาตนเอง และสังคมอย่างต่อเนื่อง

3. เพื่อให้นิสิตได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางด้านการจัดการบริหาร การศึกษา และการบูรณาการหลักพุทธธรรมจากผู้เชี่ยวชาญโดยตรง

ระยะเวลาดำเนินการ

ระหว่างวันที่ 7-10 พฤษภาคม 2562

ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. เสนอขออนุมัติโครงการจากมหาวิทยาลัย
2. เสนอแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน
3. ประชุมคณะกรรมการดำเนินงาน
4. ดำเนินโครงการ
5. ประเมินผล/สรุปโครงการ และรายงานต่อมหาวิทยาลัย

เป้าหมายการดำเนินงาน

1. **ด้านปริมาณ** คณาจารย์ นิสิต และผู้ร่วมโครงการ เดินทางไป สัมมนาและศึกษาดูงาน จำนวน 80 รูป/คน
2. **ด้านคุณภาพ** นิสิตและผู้ร่วมโครงการได้ความรู้และ ประสบการณ์ด้านการบริหารการศึกษา และบูรณาการพุทธธรรมยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นิสิตได้รับความรู้ และมีวิสัยทัศน์กว้างไกลในการบริหารและ การจัดการศึกษาระดับสากล

2. นิสิตมีความรู้และทักษะในการสื่อสาร การประสานงาน เพื่อการพัฒนาองค์ความรู้ การบริหารการศึกษา และการพัฒนาตนเอง และสังคมอย่างต่อเนื่อง

3. นิสิตได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางการจัดการบริหารการศึกษา และการบูรณาการหลักพุทธธรรมจากผู้เชี่ยวชาญโดยตรง

กำหนดการ

โครงการสัมมนาวิชาการและศึกษาดูงานต่างประเทศ
หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธบริหารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วันที่ 7-10 พฤษภาคม 2562 ณ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

วันอังคาร ที่ 7 พฤษภาคม 2562

- 07.30 น. ร่วมกันที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ อาคารผู้โดยสารขาออกชั้น 4 ประตู 9 เคาน์เตอร์ S สายการบิน CHINA AIRLINES (CI 834)
- 11.00 น. ออกเดินทางจากสนามบินสุวรรณภูมิ
- 15.40 น. ถึงสนามบินเถาหยวน ประเทศไต้หวัน
- 17.00 น. ผ่านพิธีการศุลกากร และเดินทางไปมหาวิทยาลัยไฝ่วกวงซัน
- 18.00 น. เข้าที่พัก รับประทานอาหารค่ำ / ถวายน้ำปานะพระภิกษุ

วันพุธ ที่ 8 พฤษภาคม 2562

- 07.00 น. รับประทานอาหารเช้า / ฉับเช้า ณ ห้องอาหารของมหาวิทยาลัย
- 08.00 น. สวดมนต์ เจริญจิตภาวนา แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์
- 08.30 น. สัมมนาและศึกษาดูงานที่มหาวิทยาลัยไฝ่วกวงซัน
- 11.00 น. รับประทานอาหารกลางวัน/ ฉับเพล ณ มหาวิทยาลัยไฝ่วกวงซัน
- 13.00 น. ศึกษาวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของคนไต้หวัน ณ หมู่บ้านโบราณจิวเฟิ่น
- 15.00 น. ศึกษาธรรมเนียมวิทยาและหินรูปแปลกตา ณ อุทยานณีเย่หลิว
- 17.00 น. เข้าที่พัก รับประทานอาหารค่ำ / ถวายน้ำปานะพระภิกษุ

วันพฤหัสบดี ที่ 9 พฤษภาคม 2562

- 07.00 น. รับประทานอาหารเช้า / ฉับเช้า ณ ห้องอาหารของโรงแรม
- 08.00 น. สวดมนต์ เจริญจิตภาวนา แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์
- 08.30 น. ศึกษาดูงานพิพิธภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา, เครื่องถ้วยชา ณ เมืองอิงเกอ

- 11.00 น. รับประทานอาหารกลางวัน/ฉันเพล ณ ภัตตาคารท้องถิ่น
- 13.00 น. ศึกษาดูงาน ณ วัดจางไถฉานชื่อ วัดที่ผสมผสานระหว่างนิกายเข้าด้วยกัน
- 15.00 น. ชมทะเลสาบสุริยัน จันทรา นมัสการรูปเคารพของพระถังซำจั๋ง กราบไหว้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ วัดกวนอู
- 17.00 น. เข้าที่พัก รับประทานอาหารค่ำ /ถวายน้ำปานะพระภิกษุ

วันศุกร์ ที่ 10 พฤษภาคม 2562

- 07.00 น. ฉันทภัตตาหารเช้า/อาหารเช้า ณ ห้องอาหารของโรงแรม
- 08.00 น. สวดมนต์ เจริญจิตภาวนา แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์
- 08.30 น. ศึกษาดูงานตึกไทเป 101 ชมงานด้านวิศวกรรมตึกสูงที่สุดในไต้หวัน
- 11.00 น. ฉันทภัตตาหารเพล/อาหารกลางวัน ณ ภัตตาคารท้องถิ่น
- 13.00 น. ศึกษาดูงานอนุสรณ์สถานเจียง ไคเช็ค และสถานที่สำคัญต่าง ๆ
- 22.35 น. เดินทางกลับ โดยสายการบิน CHINA AIRLINES เที่ยวบินที่ CI 837
- 01.20 น. ถึงสนามบินสุวรรณภูมิ โดยสวัสดิภาพ

การเตรียมตัวเดินทางของผู้ร่วมโครงการ

ออกเดินทาง

วันอังคารที่ 7 พฤษภาคม 2562 พร้อมกันที่สนามบินสุวรรณภูมิ
เวลา 07.30 น. ณ อาคารผู้โดยสารขาออกชั้น 4 ประตู 9 เคา
 เตอร์ S สายการบิน CHINA AIRLINES เที่ยวบิน CI 834

สิ่งที่ต้องเตรียมก่อนเดินทาง

1. พาสปอร์ต ที่มีอายุใช้งานเหลือมากกว่า 6 เดือน นับจากวันเดินทาง
2. ร่มหรือหมวกกันฝน อาจมีฝนเล็กน้อย
3. รองเท้าหุ้มส้น หรือที่ใส่แล้วกระชับในการเดินทาง
4. ยารักษาโรค (กรณีมีโรคประจำตัว) หรือยาแก้แพ้อากาศ
5. ห้ามนำอาวุธหรือสิ่งคล้ายอาวุธ เช่น มีด สนับมือ วัตถุแหลมคม วัตถุไวไฟ ไม้ขีดไฟ ติดตัวขึ้นเครื่อง
6. ห้ามนำของเหลวทุกชนิดในบรรจุภัณฑ์ขนาดเกิน 100 มล. เช่น เจล สเปรย์ ยาสีฟัน น้ำหอม แชมพู สระผม รวมถึงอาหารเหลวขึ้นเครื่อง
7. ห้ามโหลด POWER BANK ใต้ท้องเครื่อง ให้ใส่กระเป๋าถือติดตัวขึ้นเครื่องได้
8. ปลั๊กไฟ (รูปแบบปลั๊กไฟล์เหมือนไทย กระแสไฟฟ้า 110 โวลต์)
9. กระเป๋าเดินทาง น้ำหนักท่านละไม่เกิน 20 กิโลกรัม
10. การแลกเปลี่ยนเงิน แลกได้ที่สนามบิน หรือติดต่อ จนท.ทัวร์
11. โทรศัพท์ หรือ Line ระหว่างประเทศ ติดต่อศูนย์บริการแต่ละค่าย ภายในสนามบินได้
12. รักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงก่อนออกเดินทาง
13. ดูแลทรัพย์สินและสิ่งของมีค่าส่วนตัวในระหว่างเดินทาง

การแต่งกาย

- วันที่ 7 พ.ค. 62 วันเดินทาง คฤหัสถ์ใส่เสื้อยืดสีเหลือง บรรพชิต
จีวรสีพระราชทานห่มคลุมไหล
- วันที่ 8 พ.ค. 62 คฤหัสถ์ใส่เสื้อยืดสีขาวแถบแดงทับด้วยสูทของ
หลักสูตร เพื่อเข้าร่วมสัมมนา
- วันอื่น ๆ ใส่ชุดสุภาพ

เดินทางกลับ

วันที่ 10 พ.ค. 62 ออกเดินทางจากไต้หวัน 22.35 น. ถึงสนามบิน
สุวรรณภูมิ 01.20 น.

ประสานงาน:

ดร.เกษม แสงนนท์	โทร. 089-819-5991
พระสุรชัย สุรชโย	โทร. 089-056-1581
คุณสุทิศ สวัสดิ์	โทร. 089-068-4937

หรือติดตามกิจกรรมทางไลน์กลุ่มอย่างใกล้ชิด

หมายเหตุ : เนื่องจากการศึกษาดูงานครั้งนี้เป็นกลุ่มใหญ่
ขอให้ทุกท่านโปรดรักษาเวลาเพื่อส่วนรวม

รายชื่อผู้ร่วมโครงการ

1. รศ.ดร.สมศักดิ์	บุญปู	รองคณบดีคณะครุศาสตร์
2. ดร.พีรวัฒน์	ชัยสุข	หน.ภาควิชาบริหารการศึกษา
3. ดร.เกษม	แสงนนท์	ผอ.หลักสูตร ป.โท
4. รศ.ดร.สุทธิพงษ์	ศรีวิชัย	ผู้ทรงคุณวุฒิ
5. รศ.ดร.สิน	งามประโคน	ผู้ทรงคุณวุฒิ
6. รศ.ดร.สมชัย	ศรีนอก	ผู้ทรงคุณวุฒิ
7. พระสิทธิสิงหเสนี, ดร.		ผู้ทรงคุณวุฒิ
8. พระมหาสมบัติ ชนปญโญ, ดร.		อาจารย์ประจำหลักสูตร
9. พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษณ์, ผศ.ดร.	กัตติยัง	อาจารย์ประจำหลักสูตร
10. พระครูภัทรธรรมคุณ, ดร.		อาจารย์ประจำหลักสูตร
11. พระครูวิจิตรปทุมรัตน์, ดร.		ผู้ทรงคุณวุฒิ
12. ดร.บุญเชิด	ชำนาญศาสตร์	อาจารย์ประจำหลักสูตร
13. พระสุรชัย	หงษ์ตระกูล	เลขานุการหลักสูตร ป.โท
14. นายสุทิศ	สวัสดิ์	จนท.หลักสูตร
15. นายประวิทย์	ชัยสุข	จนท.หลักสูตร
16. นางสาววิลาวัลย์	บุญเพ็ง	จนท.หลักสูตร
17. พระครูโกศลกิจจานุสิฐ	พันธรัตน์	นิสิต ป.โท
18. พระกิตติมศักดิ์	กลิ่นแสง	นิสิต ป.โท
19. พระณัฐยุฑ์	ชัยวงศ์	นิสิต ป.โท
20. พระมหาสันติภาพ	ธูปหอม	นิสิต ป.โท
21. พระเอกกมล	บุญเกิดรอด	นิสิต ป.โท
22. พระมหาครรชิต	สุระมณี	นิสิต ป.โท
23. พระดรรชนีทร	ศรีทับทิม	นิสิต ป.โท
24. พระมหารัตน์ชนก	อรัญทอง	นิสิต ป.โท

25. พระมหานันทนพัชร	แสงทอง	นิสิต ป.โท
26. พระสรารุณี	สุวรรณชัย	นิสิต ป.โท
27. พระวิโรจน์	พาดิ	นิสิต ป.โท
28. พระมหาดำรง	สัมพะวงศ์	นิสิต ป.โท
29. พระครูสังฆรักษ์เดชกร	เกรียงไกรกุล	นิสิต ป.โท
30. พระมหากิตติศักดิ์	แจ้งใจ	นิสิต ป.โท
31. พระครูปลัดประภัสพันธ์	ฤทธิ์สกุลวงษ์	นิสิต ป.โท
32. พระสมุห์กิตติศักดิ์	จำพันธ์	นิสิต ป.โท
33. พระสมบุญ	เผือกอ่อน	นิสิต ป.โท
34. พระสันติ	โกมลยกุล	นิสิต ป.โท
35. พระครูสังฆรักษ์คำพา	อินทิจักร์	นิสิต ป.โท
36. พระอุดม	เสื่อชุมแสง	นิสิต ป.โท
37. พระครูปลัดณัฐพล	ชินปัญชรางกูร	นิสิต ป.โท
38. พระสุนทร	แพรมณี	นิสิต ป.โท
39. พระสมุสเถียน	รอดสุด	นิสิต ป.โท
40. พระอนันต์	คุ่มวงศ์	นิสิต ป.โท
41. นายปณัยกร	มีศรี	นิสิต ป.โท
42. นายวรณพต	ศรีวงษ์	นิสิต ป.โท
43. นายศักดิ์โสภณ	สุขอ้วน	นิสิต ป.โท
44. นายไพรวลัย	งามแสง	นิสิต ป.โท
45. MR.DEEPAK	KUMAR	นิสิต ป.โท
46. นางปราณี	แก่นคง	นิสิต ป.โท
47. นางสาวนฤมล	กองสุวรรณ	นิสิต ป.โท
48. นางสาวนัตยา	เลียบจันทร์	นิสิต ป.โท
49. นางสาวทิพวรรณ	จันทร์ไม้	นิสิต ป.โท
50. นางสาวชุตินา	เสื่อพันธ์	นิสิต ป.โท

51. นางสาวนิตยา	แย้มศรี	นิสิต ป.โท
52. นางสาววิญญารัตน์	วรจินตนาลักษณ์	นิสิต ป.โท
53. นางสาวบุญญารัตน์	จันทวี	นิสิต ป.โท
54. นางสาวมณี	อาลากุล	นิสิต ป.โท
55. นางสาวกมลลักษณ์	โพธิอรุณพัชญ์	นิสิต ป.โท
56. นางสาวรัฐวัลย์	เหมือนมาตร	นิสิต ป.โท
57. นางสาวสุภาพร	ประสิทธิ์	นิสิต ป.โท
58. นางสาวชุตินิพนธ์	แดนสลัด	นิสิต ป.โท
59. นางสาวณัชชา	อมราภรณ์	นิสิต ป.โท
60. นางสาวอรุณรัตน์	วิไลรัตนกุล	นิสิต ป.โท
61. นางสาวขวัญเรือน	มงคลชัยสิริกุล	นิสิต ป.โท
62. นายวัลลภ	อินชัต	นิสิต ป.โท
63. นายสุพันธ์	ดอนพลก้อม	นิสิต ป.โท
64. นางสาววารีย์	โศกเตี้ย	นิสิต ป.โท (สังคมศึกษา)
65. นางสาวรวีวรรณ	วงศ์เดชานันท์	นิสิต ป.เอก
66. แม่ชีชิรประภา	เพชรกิจ	นิสิต ป.เอก
67. นางเสงี่ยม	ศรีนอก	คณะทำงาน
68. นางสาวกนกพร	ศรีนอก	คณะทำงาน
69. นางนำพร	ศรีวิชัย	คณะทำงาน
70. เด็กชายนนทชัย	ศรีวิชัย	คณะทำงาน
71. เด็กชายชวณัฐ	ศรีวิชัย	คณะทำงาน
72. นางรุ่งนภา	บุญปุ้	คณะทำงาน
73. นางมณฑวารรณ	แสงนนท์	คณะทำงาน
74. นางมยุรา	งามประโคน	คณะทำงาน
75. เด็กหญิงจิรัชยา	งามประโคน	คณะทำงาน
76. เด็กชายวงศพัทธ์	งามประโคน	คณะทำงาน

77. นางศินิภา	ชัยสุข	ผู้ร่วมโครงการ
78. เด็กชาย ฉันทพล	ชัยสุข	ผู้ร่วมโครงการ
79. เด็กชาย นฤดล	ชัยสุข	ผู้ร่วมโครงการ
80. เด็กหญิง อภิชญา	ชัยสุข	ผู้ร่วมโครงการ

พระภิกษุ	30 รูป
คฤหัสถ์	50 คน

"มาตรฐานคุณสุภา บุรณการอติพยาธ"

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์

▶ หลักสูตร ป.โท-เอก พุทธบริหารการศึกษา

M.Ed., Ed.D.

Buddhist Educational Administration

รับสมัครนิสิตใหม่

มีนาคม-มิถุนายน ทุกปี

www.edmctu.net

บทสวดพุทธมนต์

(แบบย่อเพื่อเป็นสิริมงคลในการเดินทาง)

ความหมายของการสวดมนต์

การสวดมนต์ หมายถึง การท่องบ่นสาธยายบทสวดเป็นทำนองมนต์ ซึ่งเป็นคำภาษาบาลีที่เป็นคำสอนของพระ พุทธเจ้าจากพระไตรปิฎกโดยตรง อีกส่วนหนึ่งเป็นบทที่อาจารย์ทั้งหลายแต่งขึ้น เพื่อใช้สวดสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัย และเพื่อปัดเป่าทุกข์ภัยหรือเพื่อความ เป็นสิริมงคลแก่บุคคลและสถานที่

การสาธยายมนต์ หมายถึง การเอาพุทธมนต์ หรือพุทธพจน์บทต่างๆ มาท่อง มาสวด พิจารณา แจกแจง ทำความเข้าใจความหมายของพุทธมนต์บทนั้น เพื่อเป็นการศึกษา ทรงจำ และรักษาพระพุทธรูปหนึ่งส่วนหนึ่ง (มุขปาฐะ)

การรำยมนต์ หมายถึง การรำยเวทย์มนต์คาถา ซึ่งสือไปในทางไสยศาสตร์ พุทธศาสนาไม่มีการใช้คำนี้ สิ่งที่ใช้สวด หรือสาธยายนั้น มีอยู่ ๓ ลักษณะด้วยกัน คือ คาถา สุตร และปริตร มีความหมายดังนี้

คาถา เป็นบทที่ร้อยกรองขึ้นมาตามแบบแผนที่กำหนด เพื่อใช้ในการสวดทำนอง เช่น บทพาหุงๆ ก็เป็นคาถา เรียกว่า วสันตดิถีคาถา เป็นต้น

สุตร หรือ **พระสูตร** เป็นคำสั่งสอนที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนแก่สาวก มีความเกี่ยวเนื่องกันเรื่องอะไร พระองค์ก็จะยกบุคคลหรือสถานที่นั้นขึ้นอ้าง เช่น องค์กริมมาลสูตร เป็นต้น

ปริตร แปลว่า เครื่องป้องกัน คุ่มครอง รักษา เช่น สวดบทกรณิเมตตสูตร เพื่อป้องกันภูตผีปีศาจไม่ให้รบกวน มีเมตตาจิตต่อกัน เป็นต้น

ความเป็นมา

การสวดพุทธมนต์เมื่อเกิดขึ้นครั้งแรก โดยพระพุทธเจ้าทรงอนุญาต เช่น การให้พรหลังฉัน แต่ก่อนไม่มีการสวดให้พร จนเมื่อชาวบ้านเริ่มพูดกันว่า อยากให้มีการให้พรเหมือนลัทธิอื่นบ้าง พระพุทธเจ้าจึงทรงอนุญาตให้ภิกษุให้พรแก่ญาติโยม การสวดพุทธมนต์หรือเจริญพุทธมนต์ น่าจะเกิดขึ้นครั้งแรกโดยพุทธาณุญาตในระหว่างพรรษาที่ ๒ - ๔ หลังการตรัสรู้ กล่าวคือ กาลครั้งหนึ่ง ณ กรุงเวสาลี แคว้นวัชชี ได้เกิดทุพภิกขภัย ฝนแล้ง ข้าวกล้าแห้งตาย คนยากคนจนอดอาหารล้มตายเป็นจำนวนมาก ซากศพ ถูกขนไปโยนทิ้งกองรวมกันที่ป่านอกเมือง ทำให้เกิดโรคอหิวาห์ระบาดหนัก พวกอมนุษย์เมื่อได้กลิ่นซากศพก็พากันเข้าเมืองมาทำร้ายผู้คน ประชาชนล้มตายมากยิ่งขึ้น แม้จะทำพิธีกรรมและบวงสรวงต่างๆ นานา แล้วก็ตาม บรรดาเจ้าลิจฉวีจึงประชุมกันว่า จะขอนิมนต์พระพุทธเจ้าซึ่งขณะนั้นทรงประทับอยู่ที่เวฬุวันวิหาร กรุงราชคฤห์ แคว้นมคธ ซึ่งอยู่ห่างกัน ๓๐ โยชน์

พระพุทธเจ้ารับนิมนต์ แล้วเสด็จมาทางแม่น้ำคงคาพร้อมกับภิกษุ ๕๐๐ รูป เมื่อเสด็จขึ้นจากเรือประทับพระบาทลงบนพื้นแผ่นดินเวสาลีเป็นครั้งแรก ก็เกิดสิ่งมหัศจรรย์ฝนโบกขรพรรษตกลงมามีดฟ้ามั่วดิน น้ำเจิ่งนองไปทั่วนคร พัดพาสากศพลงแม่น้ำคงคาไปจนหมด พื้นแผ่นดินเวสาลีจึงสะอาดสะอาดปลอดจากเชื้อโรคไปเป็นลำดับแรก

จากนั้นพระองค์ก็เสด็จเข้านครเวสาลี ตอนเสด็จเข้าประตูพระนคร พวกเทวดาผู้ใหญ่มิท้าวสักกเทวราช เป็นต้น นำเสด็จอยู่ด้านหน้า พวกอมนุษย์เห็นเทวดาผู้ใหญ่นำหน้ามาก็หนีกระเจาไป แต่ก็ยังมีบางพวกแอบๆ ซ่อนๆ อยู่ตามซอก หลืบในนคร จากนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสสอนพุทธมนต์ชื่อรัตนปริตรแก่พระอานนท์ ให้พระอานนท์นำภิกษุและเจ้าลิจฉวีเดินสวดพุทธมนต์บทนี้ไปในระหว่างกำแพงนคร ๓ ชั้น พระอานนท์และภิกษุก็เดินสวดพุทธมนต์นี้อยู่ตลอด ๗ วัน บรรดาอมนุษย์ภูติผีปีศาจที่ยัง

แอบซ่อนอยู่ในนครอยู่ไม่ได้พากันหนีไปจนหมดสิ้น ความสงบสุข และศิริมงคลกลับคืนสู่ชาวเวสาลีอีกครั้ง

จากนั้นจึงมีพัฒนาการต่อมาโดยลำดับ มีการนำพุทธวัจนะบางบทที่ไพเราะมาสวดเป็นพุทธมนต์ บางทีก็ประพันธ์ขึ้นใหม่โดยเฉพาะ เช่น ชัยมงคลคาถา (พาหุง) บททำวัตรเช้า-เย็น บทพิจารณาสังขาร และการจัดหมวดหมู่ ๗ ตำนาน และ ๑๒ ตำนาน ซึ่งเป็นที่นิยมและแพร่หลายมาจนถึงปัจจุบันนี้

อานิสงส์

อานิสงส์หรือประโยชน์ของการสวดมนต์กล่าวโดยสรุป ดังนี้

๑. มีความสันติสุขและโชคดีประการต่าง ๆ กล่าวคือ ผู้มีปกติกราบไหว้ อ่อนน้อมถ่อมตน การสรรเสริญคุณพระรัตน ตริย และการสาธยายมนต์ต่าง ๆ ย่อมได้รับความสุขและการคุ้มครองป้องกันจากภัยอันตรายทั้งหลายทั้งตนเองและผู้อื่น

๒. มีไตรสิกขาบริบูรณ์ กล่าวคือ ขณะสวดมนต์ต้องเตรียมกาย วาจา ให้พร้อมก่อน ไม่เป็นผู้ประกอบกายและวจีทุจริต เรียกว่า มีศีลสิกขา การสวดมนต์ทำให้จิตใจสงบ สมาธิบริบูรณ์ กุศลจิตและกุศลธรรม เช่น สติ สมาธิ ปิติ ปราโมทย์ เป็นต้นย่อมเกิด และทำให้อกุศลจิตและอกุศลธรรม เช่น นิวรณ์ ๕ กามฉันท์ พยาบาท ถินมิทระ อุทธัจจกุกกัจจะ และวิจิกิจฉา เป็นต้น ย่อมสงบ เรียกว่า มีจิตสิกขา การสวดมนต์ทำให้มีปัญญา เนื่องจากบทสวดมนต์เป็นพุทธพจน์ที่ทรงสั่งสอนสาวก เป็นอุดมธรรม เช่น ไตรลักษณ์ อริยสัจ อริยมรรค ปฏิจจสมุปบาท ช่วยลดอนุสัยกิเลส คือ กิเลสอย่างละเอียดที่นอนเนื่องอยู่ในจิต คือ กามราคะ ปฏิฆะ ทิฏฐิวิจิกิจฉา มานะ ภวราคะ อวิชชา เป็นต้น เรียกว่า ปัญญาสิกขา

๓. เป็นการรักษาพุทธพจน์ไม่ให้สูญหาย กล่าวคือ การสวดมนต์เป็นการจารึกพุทธพจน์ไว้ด้วยวิธีการท่องจำ (มุขปาฐะ) ในใจคน ซึ่งเป็นวิธีการ

ดั้งเดิมที่พุทธศาสนิกชนได้ทำสืบเนื่องกันมา ทำให้พุทธพจน์เจริญมั่นคงยิ่งขึ้น

๔. นำไปสู่ความหลุดพ้นจากสังสารวัฏ ดังในวิมุตติสูตรกล่าวไว้ว่า การสาธยายมนต์ คือเหตุแห่งความหลุดพ้น (วิมุตติ) อย่างหนึ่งใน ๕ ประการ ได้แก่ การฟังธรรม การเทศน์ การสาธยาย การคิดอย่างแยบคาย การแทงตลอดด้วยปัญญา ดังความว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกประการหนึ่ง พระศาสดาหรือเพื่อน สพรหมจารีผู้อยู่ในฐานะครุบางรูป ก็ไม่ได้แสดงธรรมแก่ภิกษุ แม้ภิกษุก็ไม่ได้แสดงธรรมเท่าที่ได้สดับ ได้ศึกษาเล่าเรียนมา แก่ชนเหล่าอื่นโดยพิสดาร ก็แต่ว่าภิกษุยอมทำการสาธยายธรรมเท่าที่ได้ สดับ ได้ศึกษาเล่าเรียนมาโดยพิสดาร เธอย่อมเข้าใจอรหัตถ์ เข้าใจธรรมใน ธรรมนั้น ตามที่ภิกษุสาธยายธรรมเท่าที่ได้สดับ ได้ศึกษาเล่าเรียนมาโดย พิศดาร เมื่อเธอเข้าใจอรหัตถ์ เข้าใจธรรม ย่อมเกิดปราโมทย์ เมื่อเกิด ปราโมทย์แล้ว ย่อมเกิดปีติ เมื่อใจเกิดปีติกายย่อมสงบ ผู้มีกายสงบแล้ว ย่อมได้เสวยสุข เมื่อมีสุข จิตย่อมตั้งมั่น ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุแห่ง วิมุตติข้อที่ ๓” (อัง.ปิฎก. ๒๒/๒๖/๒๑-๒๓)

จึงขอสรุปอานิสงส์การสวดมนต์เป็นคำสวดคล้องให้จำง่ายๆ ว่า “ปกป้องจากผองภัย บริบูรณ์ไตรสิกขา รักษาพุทธพจน์ หมดจดจากแดน สงสาร”

บุชาพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาวะวา, พุทธัง ภาวะวันตัง อะภิวาเทมิ
 สักวาชาโต ภาวะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นมัสสามิ
 สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, สังฆัง นมามิ

นะโม ตัสสะ ภาวะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)

พุทธีง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ, สังฆัง สะระณัง
 คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธีง สะระณัง คัจฉามิ, ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง
 คัจฉามิ, ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธีง สะระณัง คัจฉามิ, ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง
 คัจฉามิ, ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

อิตปิ โส ภาวะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ
 สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา
 เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภาวะวาติฯ

สะวาชาโต ภาวะวะตา ธัมโม สันทิภูทิสฺสโก อะกาลิโก เอหิปัสสิ
 โก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิตีฯ

สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภาวะวะ
 โต สภาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ สามิจิ
 ปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
 อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย
 ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลิกะระณียะโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขต
 ตัง โลกัสสาติฯ

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

เอวมเม สุตฺวา เอกํ สมยํ ภควา พาราณสียํ วิหริติ อสิปตเน มิ
คทาเยวํ ตตร โข ภควา ปญจวคฺคิเย ภิกฺขุ อามนฺเตสิว

เทวํ เม ภิกฺขเว อนฺตา ปพฺพชิตฺเตน น เสวิตพฺพา โย จายํ กามสฺสุ
กามสฺซลลิกานุโยโค ทินฺโน คมฺโม โปถุชฺชนิโก อนริโย อนตฺถสฺสทิตฺโต
โย จายํ อตฺตกิลมณานุโยโค ทุกฺโข อนริโย อนตฺถสฺสทิตฺตา

เอเต เต ภิกฺขเว อุโห อนฺเต อนุปคมม มชฺฉิมา ปฏิปทา ตถาคเตน
อภิสมฺพุทฺธา จกฺขุภรณิ ญฺาณภรณิ อุปสมาย อภิญฺญาย สมฺโพธาย นิพ
พานาย สงฺวตฺตติว

กตมา จ สว ภิกฺขเว มชฺฉิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสมฺพุทฺธา
จกฺขุภรณิ ญฺาณภรณิ อุปสมาย อภิญฺญาย สมฺโพธาย นิพพานาย
สงฺวตฺตติว

อยมเว อริโย อฏฺฐจฺจฺโค มคฺโคฯ เสยฺยถิทฺทงฺฯ สมฺมาทิฏฺฐิ สม
มาสงฺกปโป สมฺมาวาจา สมฺมากมฺมนฺโต สมฺมาอาชีโว สมฺมาวายาโม
สมฺมาสติ สมฺมาสมาธิว

อโย โข สว ภิกฺขเว มชฺฉิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสม
พุทฺธา จกฺขุภรณิ ญฺาณภรณิ อุปสมาย อภิญฺญาย สมฺโพธาย นิพพา
นาย สงฺวตฺตติว

อิทํ โข ปน ภิกฺขเว ทุกฺข์ อริยสจฺจํฯ ชาตีปี ทุกฺขา ชราปี ทุก
ขา มรณมฺปิ ทุกฺข์ โสภปริเทว ทุกฺขโทมนสฺสุปายาสापิ ทุกฺขา อปฺปิ
เยหิ สมฺปโยโค ทุกฺโข ปิเยหิ วิปฺปโยโค ทุกฺโข ยมฺปิจฉฺ น ลภติ ตมฺปิ
ทุกฺข์ สงฺขิตฺเตน ปญฺจุปาทานกฺขนฺธา ทุกฺขาฯ

อิทํ โข ปน ภิกฺขเว ทุกฺขสมฺทโย อริยสจฺจํฯ ยายํ ตณฺหา โป
โนพฺภวิกา นนฺทิราศสฺหคตา ตฺตฺร ตฺตฺรานิ นนฺทินิฯ เสยฺยถิทฺทงฺฯ กามตณ
หา ภวตณฺหา วิภวตณฺหาฯ

อิทํ โข ปน ภิกขเว ทุกฺขนิโรธํ อริยสจฺจํ โย ตสฺสาเยว
ตณฺหาย อสเสวिरาคนิโรธํ จาโค ปญฺนิสฺสคฺโค มุตฺติ อนาลโยฯ

อิทํ โข ปน ภิกขเว ทุกฺขนิโรธคามินี ปฏฺิพา อริยสจฺจํ
อยมเว อริโย อฏฺฐงฺคิโก มคฺโคฯ เสยฺยถิทํฯ สมมาทิฏฺฐิ สม
มาสงกปโป สมมาวาจา สมมากมมนโต สมมาอาชีโว สมมาวายาโม
สมมาสติ สมมาสมาธิฯ

อิทํ ทุกฺขํ อริยสจฺจนฺติ เม ภิกขเว ปุพฺเพ อนนุสฺสฺเตสฺสุ รมฺเมสฺสุ
จกฺขุํ อุทปาติ ญฺาณํ อุทปาติ ปณฺญา อุทปาติ วิชฺชา อุทปาติ อาโลโก
อุทปาติฯ

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขํ อริยสจฺจํ ปริณฺเวยฺยนฺติ เม ภิกขเว ปุพฺเพ
อนนุสฺสฺเตสฺสุ รมฺเมสฺสุ จกฺขุํ อุทปาติ ญฺานํ อุทปาติ ปณฺญา อุทปาติ
วิชฺชา อุทปาติ อาโลโก อุทปาติฯ

ตํ โข ปนิตัง ทุกฺขัง อริยสจฺจํ ปริณฺญาตนฺติ เม ภิกขเว ปุพฺเพ
อนนุสฺสฺเตสฺสุ รมฺเมสฺสุ จกฺขุํ อุทปาติ ญฺาณํ อุทปาติ ปณฺญา อุทปาติ
วิชฺชา อุทปาติ อาโลโก อุทปาติฯ

อิทํ ทุกฺขสมฺมุทโย อริยสจฺจนฺติ เม ภิกขเว ปุพฺเพ อนนุสฺสฺเตสฺสุ รม
เมสฺสุ จกฺขุํ อุทปาติ ญฺาณํ อุทปาติ ปณฺญา อุทปาติ วิชฺชา อุทปาติ
อาโลโก อุทปาติฯ

ตํ โข ปนิตัง ทุกฺขสมฺมุทโย อริยสจฺจํ ปหาตพฺพนฺติ เม ภิกขเว
ปุพฺเพ อนนุสฺสฺเตสฺสุ รมฺเมสฺสุ จกฺขุํ อุทปาติ ญฺาณํ อุทปาติ ปณฺญา
อุทปาติ วิชฺชา อุทปาติ อาโลโก อุทปาติฯ

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขสมฺมุทโย อริยสจฺจํ ปหีนนฺติ เม ภิกขเว ปุพฺเพ
อนนุสฺสฺเตสฺสุ รมฺเมสฺสุ จกฺขุํ อุทปาติ ญฺาณํ อุทปาติ ปณฺญา อุทปาติ
วิชฺชา อุทปาติ อาโลโก อุทปาติฯ

อิทํ ทุกฺขนิโรธํ อริยสจฺจนฺติ เม ภิกฺขเว ปุพฺเพ อนนฺตฺสฺสฺเตสฺ ฐมฺเมสฺ จกฺขุํ อุทฺปาติ ญฺาณํ อุทฺปาติ ปณฺญา อุทฺปาติ วิชฺชา อุทฺปาติ อาโลโก อุทฺปาติฯ

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขนิโรธํ อริยสจฺจํ สจฺจิกาตพฺพนฺติ เม ภิกฺขเว ปุพฺเพ อนนฺตฺสฺสฺเตสฺ ฐมฺเมสฺ จกฺขุํ อุทฺปาติ ญฺาณํ อุทฺปาติ ปณฺญา อุทฺปาติ วิชฺชา อุทฺปาติ อาโลโก อุทฺปาติฯ

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขนิโรธํ อริยสจฺจํ สจฺจิกตฺนฺติ เม ภิกฺขเว ปุพฺเพ อนนฺตฺสฺสฺเตสฺ ฐมฺเมสฺ จกฺขุํ อุทฺปาติ ญฺาณํ อุทฺปาติ ปณฺญา อุทฺปาติ วิชฺชา อุทฺปาติ อาโลโก อุทฺปาติฯ

อิทํ ทุกฺขนิโรธคามินิํ ปฏฺฐิปทา อริยสจฺจนฺติ เม ภิกฺขเว ปุพฺเพ อนนฺตฺสฺสฺเตสฺ ฐมฺเมสฺ จกฺขุํ อุทฺปาติ ญฺาณํ อุทฺปาติ ปณฺญา อุทฺปาติ วิชฺชา อุทฺปาติ อาโลโก อุทฺปาติฯ

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขนิโรธคามินิํ ปฏฺฐิปทา อริยสจฺจํ ภาเวตพฺพนฺติ เม ภิกฺขเว ปุพฺเพ อนนฺตฺสฺสฺเตสฺ ฐมฺเมสฺ จกฺขุํ อุทฺปาติ ญฺาณํ อุทฺปาติ ปณฺญา อุทฺปาติ วิชฺชา อุทฺปาติ อาโลโก อุทฺปาติฯ

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขนิโรธคามินิํ ปฏฺฐิปทา อริยสจฺจํ ภาวิตนฺติ เม ภิกฺขเว ปุพฺเพ อนนฺตฺสฺสฺเตสฺ ฐมฺเมสฺ จกฺขุํ อุทฺปาติ ญฺาณํ อุทฺปาติ ปณฺญา อุทฺปาติ วิชฺชา อุทฺปาติ อาโลโก อุทฺปาติฯ

ยวาทกัฏฺเฐ เม ภิกฺขเว อิมฺเสสฺ จตฺตฺสฺ อริยสจฺเจสฺ เวนฺนติ ปรีวณฺณํ ทฺวาทสากาโร ยถาภูตํ ญฺาณทสฺสนํ สฺวิสุทฺธํ อโหสิฯ

เนว ตาวาทํ ภิกฺขเว สเทวเก โลเก สมารเก สพฺรหฺมเก สสฺสมณพฺรหฺมณินยา ปชาย สเทวมนุสฺสาย อนุตฺตรํ สมนาสมโพรฺธี อภิสมฺพุทฺโธ ปจฺจณฺญาสีฯ

ยโต จ โข เม ภิกฺขเว อิมฺเสสฺ จตฺตฺสฺ อริยสจฺเจสฺ เวนฺนติ ปรีวณฺณํ ทฺวาทสากาโร ยถาภูตํ ญฺาณทสฺสนํ สฺวิสุทฺธํ อโหสิฯ

อถาหํ ภิกขเว สเทวเก โลเก สมารเก สพรหมเก สสสมณพ
 ราหฺมณฺเญยา ปชาย สเทวมนุสฺสาย อนุตฺตรํ สมมาสมฺโพธิ อภิสมฺพุทฺโธ
 ปจฺจณฺญาสีฯ

ญาณณจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาติ อกฺุปา เม วิมฺุตติ อยมฺนฺติ
 มา ชาติ นตฺถิทานิ ปฺนพฺกโวติฯ

อิทมฺโว จ ภควาฯ อตฺตมฺนา ปณฺจวคฺคิยา ภิกฺขู ภควโต ภาสีตํ
 อภินนฺทุงฯ อิมสฺมิณจ ปน เวยฺยา กรณฺสมิ ภาณฺญมาเน आयสมฺโต
 โภณฺทณฺญสฺส วิรัชํ วีตมฺลํ รมฺมจกฺขุง อุทปาติ ยงฺกิลฺลิจิ สมฺทยธมฺมํ
 สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺนฺติฯ

ปวตฺติเต จ ภควตา รมฺมจกฺเก ภูมฺมา เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุง
 เอตมฺภควตา พาราณสียํ อีสีปตเน มิคทาเย อนุตฺตรํ รมฺมจกฺกํ ปวต
 ติตํ อปฺปฏิวตฺติยํ สมณฺเนน วา พฺราหฺมณฺเนน วา เทเวเนน วา มาเรเนน วา
 พฺรหฺมเณน วา เกนจि วา โลกสมฺมินฺติฯ

ภุมฺมานํ เทวานํ สทฺทํ สุตฺวา

จาตุมฺมหาราชิกา เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ จาตุมฺมหาราชิกานํ
 เทวานํ สทฺทํ สุตฺวา

ดาวติงฺสา เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ ดาวติงฺसानํ เทวานํ สทฺทํ
 สุตฺวา

ยามา เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ ยามานํ เทวานํ สทฺทํ สุตฺวา

ตุลิตา เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ ตุลิตานํ เทวานํ สทฺทํ สุตฺวา

นิมฺมานรตี เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ นิมฺมานรตীনํ เทวานํ สทฺทํ
 สุตฺวา

ปรนนิมฺมิตฺวสวตฺตี เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ ปรนนิมฺมิตฺวสวตฺตীনํ
 เทวานํ สทฺทํ สุตฺวา

พฺรหฺมกาเยกา เทวา สทฺทมนุสฺสาวะสุงฯ

เอตมภควตา พาราณสียํ อิลิปตเน มิคทาเย อนุตฺตริ ฐมฺมจกฺกํ
 ปวตฺติตํ อปฺปฏิวตฺตียํ สมณฺน วา พฺราหฺมณฺน วา เทเวณ วา มาเรณ
 วา พฺรหฺมณา วา เกณจิ วา โลกสฺมินฺติฯ

อิติห เตน ขณฺน เตน มุหุตฺเตน ยาวพฺรหฺมโลกา สทฺโท อพ
 ภูคฺคจฺฉิฯ

อຍຍຈ ທສສຫສື່ ໂລກຣາຕຸ ສງກມປີ ສມປກມປີ ສມປເວຣີາ

ອປປມາໂນ ຈ ໂອຟາໂຣ ໂອຟາໂສ ໂລເຄ ປາຕຸຣໂຫສີ ອຕິກຸມເມວ ທ
 ວານໍ ທວານຸກາວໍາ

ອຄໂ໊ ກຄວາ ອຸຫານໍ ອຸຫາເນສີ ອຍຍູຍາສີ ວຕ ໂກ ໂກຣຸທຍໂຍ
 ອຍຍູຍາສີ ວຕ ໂກ ໂກຣຸທຍໂຍຕີຯ

ອຕິຫິທັງ ອາຍສສມໂຕ ໂກຣຸທຍໂຍສສ ອຍຍູຍາໂກຣຸທຍໂຍ ເຕວ
 ນາມໍ ອໂຫສີຕີຯ

คาถาประจำวันเกิด

วันอาทิตย์ (โมรปริตตคาถา)

อุเทตยญจกฺขุมา เอกราชา หริสฺสวณฺโณ ปฐฺวิป
 ภาโส ตํ ตํ นมสฺสามิ หริสฺสวณฺณํ ปฐฺวิปภาสํ ตยชช
 คฺคตฺตา วิหเรมุ ทิวสํ เย พฺราหฺมณา เวทคฺ สพฺพ ฐม
 เม, เต เม นโม เต จ มํ ปาลยฺนตฺถ นมตฺถ พุทฺธานํ
 นมตฺถ โปธิยา, นโม วิมุตฺตานํ นโม วิมุตฺติยา อิมํ โส
 ปริตฺตํ กตฺวา โมโร จรติ เอสนา

ອເປຕຍຍຍຈກຸຂຸມາ ເອກຣາຊາ ຫຣິສສວນໂນ ປູ
 ວິປປກາໂສ ທໍ ທໍ ນມສສາມິ ຫຣິສສວນຸຸນໍ ປູວິປປກາສໍ
 ຕຍຍຍຍຈກຸຂຸມາ ວິເຣມຸ ຣຕຕິ ເຍ ພຣາຫຸມຸນາ ເວທກຸ ສພ
 ຸມເມ, ຕ ເມ ນໂມ ຕ ຈ ມໍ ປາລຍນຕຸ ນມຕຸ ພຸທຸຖານໍ

นมตฤ โภธียา, นโม วิมุตตานํ นโม วิมุตตติยา อิมํ โส ปริตตํ กตวา โมโร
จรติ เอสนา

(สวดวันละ ๖ จบ จะมีความรุ่งเรืองและความสุขสวัสดิ์ตลอดกาล)

วันจันทร์ (อภยปริตตคาถา)

ยนุทฺฐนํมิตฺตํ อวมงฺคฺลญฺโจ จามนาโป สกฺกณฺสฺส
สทฺโท ปาปคฺคฺโห ทุสฺสุปฺปํ อกนฺตํ พุทฺธานุภาเวน วินาส
เมนฺตุ

ยนุทฺฐนํมิตฺตํ อวมงฺคฺลญฺโจ จามนาโป สกฺกณฺสฺส
สทฺโท ปาปคฺคฺโห ทุสฺสุปฺปํ อกนฺตํ ธมฺมานุภาเวน วิ
นาสเมนฺตุ

ยนุทฺฐนํมิตฺตํ อวมงฺคฺลญฺโจ จามนาโป สกฺกณฺสฺส
สทฺโท ปาปคฺคฺโห ทุสฺสุปฺปํ อกนฺตํ สงฺฆานุภาเวน วิ
นาสเมนฺตุ.

(สวดวันละ ๑๕ จบ จะมีความสุขความเจริญ ปราศจากโรคภัยทั้ง
ปาง)

วันอังคาร

ยสฺสานุสฺสรณฺนาปิ อนุตฺตลิกฺเขปิ ปาณินอ ปตฺถิสฺฐมฺหิ คจฺฉนฺติ ภู
มิมิํ วีย สพฺพทา สพฺพุปฺททวชาลฺมฺหา ยกฺขโจราทิ สมภวา คณฺนान จ
มุตฺตานํ ปริตฺตนตฺมกฺขามเห.

(สวดวันละ ๘ จบ จะเกิดผลดีมีความสุขความเจริญแก่ตนและครอบครัว)

วันพุธ (กลางวัน)

สหพาสีวิสาขาตินิ ทิพพมนตาคท วิย ยนนาเสติ วิสงโฆรง
เสสสจจาปี ปริสสย อานกเขตตมทิ สพพตถ สพพทา
สหพปาณินัง สพพโสปี นิวาเรติ ปริตตณตม- ภณามเห.
(สวดวันละ ๑๗ จบ จะมีความสุขสวัสดียิ่ง ๆ ขึ้นไป)

วันพุธ (กลางคืน)

กินนุ สนตฺรมาโนว ราหุ จนทํ ปมฺณจสิ สงฺวิคฺครูโป
อาคมม กินนุ ภิตฺติ ตินฺนุสฺสิตฺติ สตฺตธา เม ผลฺล มุทฺธา
ชีวนโต น สฺขํ ละเอียด พุทฺธาภาภาภิตฺติโตมทิ โนเจ มฺณ
เจยย จนทิมนฺติ.

(สวดวันละ ๑๒ จบ จะมีความเจริญสุข)

วันพฤหัสบดี

ปูเรนตมโพธิสมภาร	นิพพตตํ ฏณฺฑชาตฺย
ยสฺส เตเชน ทาวคฺคิ	มหาสตตํ วิวชฺชยิ
เถรสฺส สารีปุตฺตสฺส	โลกนาถน ภาสิตํ
กปฺปฏฐายิ มหาเตชํ	ปริตตณตมภณาม เหา

(สวดวันละ ๑๙ จบ จะมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป)

วันศุกร์

อปฺปสนฺเนติ นาถสฺส สาสเน สารุสมฺเมต อมนฺุสเสทิ สทา
กิพฺพิสการิกิ ปริสานนฺจตฺตสนฺน มหิงสาย-จตุตฺติยา ยนเทเส
สิ มหาวิโร ปริตตณตมภณามเห

(สวดวันละ ๒๑ จบ จะมีความสุขสวัสดีตลอดกาลนาน)

วันเสาร์

ยโธหิ ภคินี อริยาย ชาติยา ชาโต, นาภิขานามิ
สยจิจจ ปาณํ ซีวิตา โวโรเปตา เตน สจเจน โสตถิ เต
โหตุ โสตถิ คพภสสะ

มงคลจักรวาลใหญ่

สิริอิติมติเตโชชยสิทธิ มหิทุธิมหาคุณาปริमितปุลญญาธิ
การุสสพพนตรายนีวารณสมตถสส ภควโต อรหโต สมมาสมพุทฺธสส
ทวตติงสมหาบุริสสภขณานุกาเวน อสตียานุพยณขณานุกาเวน อฏฺฐุตฺตร
สทมงคลานุกาเวน ฉพพณณรงสิยานุกาเวน เกตุมาลานุกาเวน ทส
ปารมิตานุกาเวน ทสอุปปารมิตานุกาเวน ทสปรมตถปารมิตานุกาเวน
สีลสมาธิปญญานุกาเวน พุทฺธานุกาเวน ธมมานุกาเวน สงฆานุกา
เวน เตชานุกาเวน อิทธิธานุกาเวน พลานุกาเวน เญยยธมมานุกาเวน
จตุราสีตีสทสสมกขณฐานุกาเวน นวโลกุตฺตรธมมานุกาเวน อฏฺฐุง
คิกมคคานุกาเวนนะ อฏฺฐฐสมาปตติยานุกาเวน ฉพภิญญานุกาเวน
จตุสจจ ญานานุกาเวน ทสพลญานานุกาเวน

สพพญญุตญานานุกาเวน เมตตากรณามุทิตาอุเปกขานุกาเวน
สพพปริตตานุกาเวน รตนตตยสรณานุกาเวน ตฺยหิ สพพโรคโสภุทฺท
ทุกขโทมนสฺส
สพพสงกปฺปา ตฺยหิ สมิชฌนฺตฺย ทิฆายุตฺตา ตฺยหิ โหตุ สทวสฺสซีเวน
สมงคิโก โหตุ สพพทา

อากาสพพตวณญุมิคังคามหาสมุทฺทา อารกฺขกา เทวตา สทา
ตฺมเห อนฺรกฺขนฺตฺย

ภวตุ สัพพมงฺคลิ	รกฺขณฺตุ สัพพเทวตา
สัพพพุทธานุภาเวน	สทา โสตถิ ภวณฺตุ เต
ภวตุ สัพพมงฺคลิ	รกฺขณฺตุ สัพพเทวตา
สัพพธมฺมานุภาเวน	สทา โสตถิ ภวณฺตุ เต
ภวตุ สัพพมงฺคลิ	รกฺขณฺตุ สัพพเทวตา
สัพพสงฺฆานุภาเวน	สทา โสตถิ ภวณฺตุ เตฯ
นกฺขตฺตยกฺขณฺฏานิ	ปาปคฺคหฺนึวาร์ณา
ปริตฺตสฺसानุภาเวน	หนฺตวา เตสํ อูปทฺทเว
นกฺขตฺตยกฺขณฺฏานิ	ปาปคฺคหฺนึวาร์ณา
ปริตฺตสฺसानุภาเวน	หนฺตวา เตสํ อูปทฺทเว
นกฺขตฺตยกฺขณฺฏานิ	ปาปคฺคหฺนึวาร์ณา
ปริตฺตสฺसानุภาเวน	หนฺตวา เตสํ อูปทฺทเวฯ

ชัยมงคลคาถา

นะโม ๓ จบ และ อิติปิโส ภาคะวาฯ จึงเริ่มสวด
 พาหุสสฺส สมนินิมิตฺตาวุรฺณฺตํ
 คฺรีเมขลํ อุทิตฺโฆ รสเสนมาริ
 ทานาธิธมฺมวิธินา ชิตฺวา มุนินฺโท
 ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมฺงฺคลาณี
 มาราดิเร กมฺภิยฺชฌิตสพฺพรตฺตี
 โฆรมปนาพวกมกฺขมถฺทฤษฺยกฺขิ
 ขนฺตีสุทฺทวิธินา ชิตฺวา มุนินฺโท
 ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมฺงฺคลาณี
 นาฬาคีรี คชวรี อติมตฺตภูตํ
 ทาวคฺคิจกฺกมสนีว สุทฺทารุณฺนตํ

เมตตมพฺุเสกวิธินา ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภาตฺ เต ชยมงฺคลานิ
 อุกฺขิตตชคฺคมติหตฺตสฺุทารุณนฺตํ
 ธาวนฺติโยชนปถงฺคฺลิมาลวนฺตํ
 อิทฺธีภิสงฺขตมโน ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภาตฺ เต ชยมงฺคลานิ

กตฺตวาน กฏฺฐมฺุทฺธํ อิว คพฺุภินียา
 จิลฺจาย ทฺุฏฐวจฺญํ ชยกายมชฺุณเณ
 สนฺเตน โสมวิธินา ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภาตฺ เต ชยมงฺคลานิ
 สจฺจํ วิหาย มตฺตสจฺจกาวาทเกตฺตุง
 วาทาภิโรปิตมฺนํ อติอนฺธภูตํ
 ปณฺญาปทีปชลิโต ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภาตฺ เต ชยมงฺคลานิ

นฺนโทปนนฺทภุชคฺคํ วิพฺุธํ มหิทฺธี
 ปฺุตฺเตน เถรภุชเคน ทมาปยฺนโต
 อิทฺฐูปเทสวิธินา ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภาตฺ เต ชยมงฺคลานิ
 ทฺุคคาททิกฺกุฏฺฐิภุชเคน สฺุทฏฺฐหตฺถํ
 พฺุรหฺมํ วิสฺุทฺธิชฺุติมิทฺธิพกาภิธานํ
 ญานฺนาคเทน วิธินา ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภาตฺ เต ชยมงฺคลานิ

เอตานิ พฺุทฺธชยมงฺคลอสฺุทฺฐคาถา โย วาจโน ทินฺทินเณ สรเต
 มตฺนทํ หิตวานเนกวิธินา จุปทฺทวานิ โมกฺขํ สฺุขํ อธิคเมยฺย นโร
 สปลฺโย

มหากาธุณโก นาโถ หิตาย สพฺพปาณินํ ปุเรตฺวา ปารมี สพฺพา
ปตฺโต สมโพธิมุตตมํ เอเตน สจฺจวชฺเชน โหตุ เต ชยมงฺคลํ

ขยฺนโต โพธิยา มุเล สกฺยานํ นนฺทิวทฺตโน เอวํ ตวํ วิชโย โหติ
ชยสฺสุ ชยมงฺคเล อปราจิต ปรลฺลงเก สีเส ปฐฺวิโปกฺขเร อภิเสเก สพฺพ
พฺพธาณํ อคฺคปตฺโต ปโมทิตํ

สุนกฺขตตํ สุมงฺคลํ สุปภาตํ สุกฺกุณฺตี สุกฺโขณ สุมฺหุตฺโต จ สฺยิณฺฺฐํ พ
รหฺมจาริสฺสุ ปทกฺขิณํ กายกมฺมํ วาจา กมฺมํ ปทกฺขิณํ ปทกฺขิณํ มโนกมฺมํ
ปณฺธิเต ปทกฺขิณา ปทกฺขิณานิ กตฺวาน ลภฺนตฺตเถ ปทกฺขิเณฯ

ภวตุ สพฺพมงฺคลํ	รกฺขนตุ สพฺพเทวตา
สพฺพพฺพธาณภาเว	สทา โสตฺถิ ภวฺนตุ เตฯ
ภวตุ สพฺพมงฺคลํ	รกฺขนตุ สพฺพเทวตา
สพฺพธมฺมานภาเว	สทา โสตฺถิ ภวฺนตุ เตฯ
ภวตุ สพฺพมงฺคลํ	รกฺขนตุ สพฺพเทวตา
สพฺพสงฺฆานภาเว	สทา โสตฺถิ ภวฺนตุ เตฯ

โอวาทปาติโมกข์ แปล

(หัวหน้ากล่าวนำ)

หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขะคาถาโย ภะณามะ เส.

(พร้อมกัน)

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง	การไม่ทำบาปทั้งปวง
กฺุสะลัสมุปะสัมปะทา	การทำกุศลให้ถึงพร้อม
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง	การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ
เอตัง พุทธาณะ สาสะนัง	ธรรม ๓ อย่างนี้เป็นคำสั่งสอน
	ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ขันตี ประมะงัง ตะโป ตีติกขา	ขันติ คือความอดกลั้นเป็นธรรม
	เครื่องเผือกใจอย่างยิ่ง

นิพพานัง ประระมัง ะหันทิ พุทธา	ผู้รู้ทั้งหลายกล่าวพระนิพพาน ว่าเป็นธรรมอันยิ่ง
นะ หิ ปัพพะชิตโต ประรูปะฆาติ	ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ไม่ชื่อว่าเป็น บรรพชิตเลย
สะมะโณ โหติ ประรัง วิหะฐะยันโต	ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย
อะนุปะวาโท อะนุปะฆาโต	การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย
ปาติโมกเข จะ สังวะโร	การสำรวมในปาติโมกข์
มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสสัมมิง	ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง	การนอนการนั่งในที่อันสงัด
อะริจิตเต จะ อาโยโค	ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง	ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอน ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลแก่สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา โหนตุ	อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย
อัปยาปัชฌา โหนตุ	อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย
อะนีฆา โหนตุ	อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ	จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่มารดา บิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดา บิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตินัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ครูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ครูปัชฌายาจริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

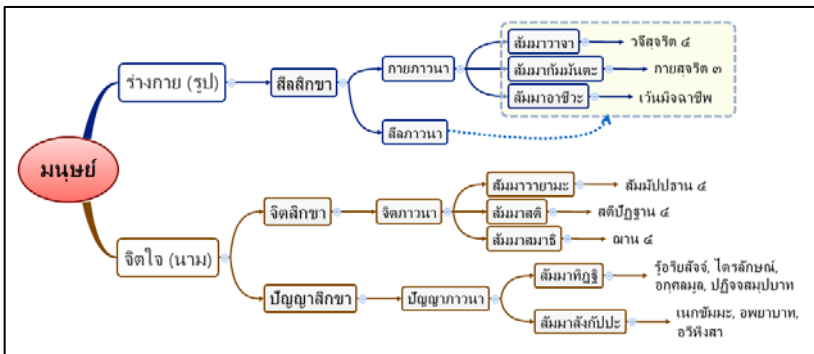
อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพพะเวรี

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

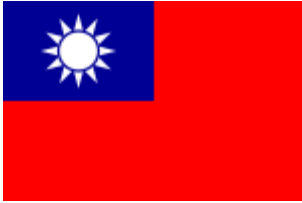
ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

สรุปการพัฒนามนุษย์ด้วยไตรสิกขา

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับไต้หวัน

ธงชาติและตราแผ่นดิน

แผนที่ไต้หวัน

ไต้หวัน (แปะเอ๋ย: Tai-oân; ไต๋อ้วน) หรือ ไถวาน (อักษรโรมัน: Taiwan; จีนตัวย่อ: 台湾; จีนตัวเต็ม: 臺灣/台灣; พินอิน: Táiwān; ไถวาน) หรือชื่อทางการว่า สาธารณรัฐจีน (อังกฤษ: Republic of China; จีนตัวย่อ: 中华民国; จีนตัวเต็ม: 中華民國; พินอิน: Zhōnghuá Mínguó) เป็นรัฐในทวีปเอเชียตะวันออกปัจจุบันประกอบด้วยเกาะใหญ่ 5 แห่ง คือ จินเหมิน (金門), ไต๋หวัน, เฟิงหู (澎湖), หมาจู่ (馬祖), และอูฉิว (烏坵) กับทั้งเกาะเล็กเกาะน้อยอีกจำนวนหนึ่ง ท้องที่ดังกล่าวเรียกรวมกันว่า "พื้นที่ไต้หวัน" (臺灣地區)

ไต้หวันด้านตะวันตกติดกับจีนแผ่นดินใหญ่ ด้านตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือติดกับญี่ปุ่น และด้านใต้ติดกับฟิลิปปินส์ กรุงไทเป เป็นเมืองหลวงส่วนไทเปใหม่เป็นเขตปกครองที่จัดตั้งขึ้นใหม่ กินพื้นที่กรุงไทเป และเป็นเขตซึ่งประชากรหนาแน่นที่สุดในเวลานี้

เกาะไต้หวันนั้นเดิมเป็นที่อยู่ของชนพื้นเมือง และมีชาวจีนจากแผ่นดินใหญ่เข้ามาอาศัยร่วมด้วย จนกระทั่งชาววิลันดาและสเปนเดินทางเข้ามาในยุคสำรวจเมื่อศตวรรษที่ 17 และมาตั้งบ้านเรือนกลายเป็นนิคมใหญ่โต ต่อมาในปี 1662 ราชวงศ์หมิงในแผ่นดินใหญ่ถูกราชวงศ์ชิงแทนที่ เจิ้ง เจิงกง (鄭成功) ขุนศึกหมิง รวมกำลังหนีมาถึงเกาะไต้หวัน และเข้ารุกไล่ฝรั่งออกไปได้อย่างราบคาบ เขาจึงตั้งราชอาณาจักรตงหนิง (東寧) ขึ้นบนเกาะเพื่อ "โค่นชิงฟื้นฟูหมิง" (反清復明) แต่ในปี 1683 ราชวงศ์ชิงปราบปรามอาณาจักรตงหนิงและเข้าครอบครองไต้หวันเป็นผลสำเร็จ ไต้หวันจึงกลายเป็นมณฑลหนึ่งของจีน อย่างไรก็ตาม ความบาดหมางระหว่างจีนกับญี่ปุ่นเป็นเหตุให้ญี่ปุ่นได้ไต้หวันไปในปี 1895 ก่อนเสียไต้หวันคืนให้แก่จีนหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ช่วงนั้น มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในจีน พรรคก๊กมินตั๋ง (國民黨) ได้เป็นใหญ่ แต่ไม่นานก็เสียทีให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์จีน (共产党) พรรคก๊กมินตั๋งจึงหนีมายังเกาะไต้หวันและสถาปนาสาธารณรัฐจีนขึ้นบนเกาะไต้หวันแยก

ต่างหาก ส่วนฝ่ายคอมมิวนิสต์จีนที่เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะได้สถาปนา สาธารณรัฐประชาชนจีนบนแผ่นดินใหญ่ อย่างไรก็ตาม จีนยังคงถือว่า ไต้หวันเป็นมณฑลหนึ่งของตน และไต้หวันเองก็ยังมีได้รับการยอมรับจากนานาชาติว่าเป็นประเทศเอกราชมาจนบัดนี้

ในช่วงทศวรรษ 1980 ถึงต้นทศวรรษ 1990 การเมืองการปกครองสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ได้เจริญรุ่งเรืองจนเป็นประชาธิปไตยที่มีพรรคการเมืองหลายพรรคและมีการเลือกตั้งทั่วหน้า อนึ่ง ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 เศรษฐกิจไต้หวันงอกงามอย่างรวดเร็ว ไต้หวันจึงกลายเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ทั้งได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสี่เสือแห่งเอเชีย มีอุตสาหกรรมล้ำหน้า และมีเศรษฐกิจใหญ่โตเป็นอันดับที่ 19 ของโลก อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงของไต้หวันยังมีบทบาทสำคัญมากในเศรษฐกิจโลก เป็นเหตุให้ไต้หวันได้เป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกและความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก นอกจากนี้ เสรีภาพของสื่อมวลชน เสรีภาพทางเศรษฐกิจ การสาธารณสุข การศึกษา และดัชนีการพัฒนามนุษย์ในไต้หวัน ยังได้รับการจัดอยู่ในอันดับสูงด้วย

ภูมิศาสตร์

สาธารณรัฐจีน มีลักษณะเป็นกลุ่มเกาะ ทำให้ภูมิประเทศติดกับทะเล ไม่ติดกับประเทศใดเลย ห่างจากเกาะไปทางทิศเหนือและทิศตะวันตกเป็นสาธารณรัฐประชาชนจีน ทิศใต้เป็นประเทศฟิลิปปินส์และทะเลจีนใต้ ส่วนทิศตะวันออกเป็นมหาสมุทรแปซิฟิก

ประวัติศาสตร์

อาณานิคมในศตวรรษที่ 17

บริษัทอินเดียตะวันออกของเนเธอร์แลนด์ได้เข้ามาจัดตั้งสถานีการค้าขึ้นที่หมู่เกาะเผิงหูในปี พ.ศ. 2165 (ค.ศ. 1622) แต่ในภายหลังเนเธอร์แลนด์ได้แพ้สงครามกับจีนและถูกขับไล่ออกไปโดยราชวงศ์หมิง

ในปี พ.ศ.2167 (ค.ศ.1624) บริษัทได้สร้างฐานที่มั่นซึ่งมีชื่อว่า ป้อมซีแลนเดียบนเกาะชายฝั่งเกาหยวน ซึ่งปัจจุบันอยู่ในพื้นที่ของเขตอานผิง เมืองไถหนัน และบริษัทได้เริ่มนำเข้าแรงงานมาจากมณฑลฝูเจี้ยน และฝิงหู

ในปี พ.ศ.2169 (ค.ศ.1626) ชาวสเปนเดินทางมาถึงและได้เข้ายึดครองบริเวณทางตอนเหนือของไต้หวัน ที่ท่าเรือของนครจีหลงและบริเวณชายฝั่งของนครซินเปย์ในปัจจุบัน เพื่อเป็นฐานในการขยายการค้า กลายเป็นยุคอาณานิคมของสเปนอยู่ 16 ปี จน พ.ศ.2185 (ค.ศ.1642) เมื่อป้อมปราการสุดท้ายของสเปนถูกกองทัพเนเธอร์แลนด์เข้าตีได้สำเร็จ

ราชวงศ์ชิง

ในปี ค.ศ. 1638 หลังการพ่ายแพ้ของหลานชายของเจิ้ง เฉิงกง จากการบุกโจมตีทางทัพเรือของราชวงศ์ชิงแมนจูที่นำทัพโดยชื่อ หลางจากทางตอนใต้ของมณฑลฝูเจี้ยน ทำให้ราชวงศ์ชิงผนวกยึดเกาะไต้หวันมาเป็นส่วนหนึ่งได้สำเร็จ และวางไว้ภายใต้เขตอำนาจของมณฑลฝูเจี้ยน ราชสำนักของราชวงศ์ชิงพยายามลดการละเมิดลิขสิทธิ์และความไม่ลงรอยกันในพื้นที่โดยออกกฎหมายเพื่อจัดการตรวจคนเข้าเมืองและเคารพสิทธิในที่ดินของชนพื้นเมืองไต้หวัน ผู้อพยพจากฝูเจี้ยนทางใต้ส่วนใหญ่ยังคงเดินทางไปไต้หวัน เขตแดนระหว่างดินแดนที่เสียภาษีและสิ่งที่ถูกพิจารณาว่าเป็นดินแดน "เขตอันตราย" เปลี่ยนไปทางทิศตะวันออกโดยชาวพื้นเมืองบางคนเข้ารับวัฒนธรรมแบบจีน ในขณะที่คนอื่น ๆ ถอยกลับเข้าไปในภูเขา ในช่วงเวลานี้มีความขัดแย้งจำนวนมากระหว่างกลุ่มชาวจีนอันด้วยกันเองจากภูมิภาคต่าง ๆ ของฝูเจี้ยนทางใต้โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเฉวียนโจวกับฉางโจว และระหว่างฝูเจี้ยนตอนใต้และชาวพื้นเมืองไต้หวัน

ไต้หวันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

พ.ศ.2454 (ค.ศ.1911) การจลาจลอยู่ฮั่นในประเทศจีน เป็นจุดเริ่มต้นการล่มสลายของราชวงศ์ชิง เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้ามามี

อำนาจในจีนแผ่นดินใหญ่ พ.ศ.2492 (ค.ศ.1949) พรรคก๊กมินตั๋ง พรรคการเมืองชาตินิยมที่เป็นฝ่ายแพ้ก็พาผู้คนอพยพหนีออกจากแผ่นดินใหญ่มาตั้งหลักที่ได้หัวหน้เพื่อวางแผนกลับไปครองอำนาจในจีนต่อไป

ชาวจีนมากกว่า 1 ล้าน 5 แสนคน อพยพตามมาอยู่ที่เกาะไต้หวันในยุคที่ เหมา เจ๋อตง มีอำนาจเต็มที่ในจีนแผ่นดินใหญ่ ผู้นำของประเทศทั้งสองจีน คือผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์กับผู้นำสาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน แย่งกันเป็นกระบอกเสียงของประชาชนจีนในเวทีโลก แต่เสียงของนานาประเทศส่วนใหญ่เกรงอิทธิพลของจีนแผ่นดินใหญ่ จึงให้การยอมรับจีนแผ่นดินใหญ่มากกว่า

พรรคก๊กมินตั๋งเรื่องอำนาจ

ในปี พ.ศ. 2514 (ค.ศ.1971) ก่อนที่นายพล เจียง ไคเช็ค (General Chiang Kaishek) (蔣中正) จะ ถึง ๑ สั ญ ภ ร ร ม ไม่ ก ี่ ป ี สาธารณรัฐจีนซึ่งเป็นประเทศที่ร่วมก่อตั้งองค์การสหประชาชาติได้สูญเสียสมาชิกภาพในฐานะตัวแทนชาวจีนให้กับสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปี พ.ศ. 2521 (ค.ศ. 1978) สหประชาชาติก็ประกาศรับรองจีนเดียวคือจีนแผ่นดินใหญ่และตัดสัมพันธ์ทางการเมืองกับสาธารณรัฐจีน ทั้งสหรัฐอเมริกาก็ได้ถอนการรับรองว่าสาธารณรัฐจีนมีฐานะเป็นรัฐไต้หวัน จึงกลายเป็นเพียงดินแดนที่จีนอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เมื่อเจียง ไคเช็ค ถึงแก่อสัญกรรมในปี พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) ลูกชายที่ชื่อ เจียง จิงกั๋ว (Chiang Chingkuo) ได้เป็นผู้สืบทอดการปกครองไต้หวันต่อและเริ่มกระบวนการ วางรากฐานไปสู่ประชาธิปไตย

ปฏิรูปประชาธิปไตย

หลังจากที่ประธานาธิบดี เจียง จิงกั๋ว เสียชีวิต ไต้หวันจึงได้เข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยเต็มรูปแบบ ประธานาธิบดีคนใหม่ ซึ่งเกิดในไต้หวันชื่อ หลี่ เต็งฮุย (Lee Tenghui) ขึ้นบริหารประเทศ โดยการสนับสนุนของ

เจียง จิงกั๋ว (Chiang Chingkuo) ทั้งที่ หลี่ เต็งฮุย (Lee Tenghui) นั้น เคลื่อนไหวสนับสนุนเอกราชไต้หวัน นาย รัฐบาลจีนที่ปักกิ่งได้ตั้งฉายา ประธานาธิบดีไต้หวันคนใหม่ว่า "จิ้งจกปากหวาน" (A sweet-Talking Chameleon) ช่วงเวลาที่นายหลี่ เต็งฮุย เป็นประธานาธิบดี การเมืองของ ไต้หวันเกิดการแตกแยกออกเป็น 3 ฝ่ายคือ 1) พวกก๊กมินตั๋ง ที่ต้องการ กลับไปรวมประเทศกับจีนแผ่นดินใหญ่ (รวมจีนแผ่นดินใหญ่ภายใต้การ ปกครองของสาธารณรัฐจีน) 2) พวกที่ต้องการให้ไต้หวันเป็นประเทศอิสระ ไม่เกี่ยวข้องกับจีนแผ่นดินใหญ่ และ 3) พวกที่ต้องการดำรงฐานะของ ประเทศไว้ดังเดิมต่อไป

ไต้หวันกับจีนแผ่นดินใหญ่นัดเจรจาทางออกของข้อขัดแย้งทาง การเมืองครั้งแรกที่สิงคโปร์เมื่อปี พ.ศ. 2536 (ค.ศ. 1993) แต่ปรากฏว่าจีน แผ่นดินใหญ่ประวิงเวลาการลงนามในสัญญาหลายฉบับที่เป็นข้อตกลง ร่วมกัน ทำให้ผลของการเจรจากราวนั้นไม่ก้าวหน้าไปถึงไหน ความสัมพันธ์ระหว่างสองจีนเลวร้ายลงทุกที เมื่อประธานาธิบดี หลี่ เต็งฮุย เดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกาและได้รับการยอมรับอย่างเอิกเกริก ทำให้ จีนแผ่นดินใหญ่ไม่พอใจเป็นอย่างมาก จึงกระทำการข่มขู่ไต้หวันกับ ประเทศที่ให้การสนับสนุนไต้หวัน ด้วยการทำการซ้อมรบขึ้นใกล้ ๆ เกาะ ไต้หวัน สหรัฐอเมริกาออกมาแสดงอาการปกป้องคุ้มครองไต้หวันด้วยการ ส่งกำลังกองเรือรบของสหรัฐฯ มาบวนเวียนอยู่ในน่านน้ำที่จีนซ้อมรบ

ขณะที่โลกกำลังล่อแหลมกับสถานการณ์ที่ตึงเครียดในน่านน้ำจีน มากขึ้นทุกทีนั้น ไต้หวันก็จัดให้มีการเลือกตั้งครั้งใหม่ และในการเลือกตั้ง ครั้งใหม่นั้นเอง ไต้หวันก็ได้นายหลี่ เต็งฮุย เป็นประธานาธิบดีอีกครั้ง

ไต้หวันเข้าสู่สภาวะวิกฤต เมื่อเกิดแผ่นดินไหวครั้งร้ายแรงที่สุดใน ประวัติศาสตร์ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999) ทำให้ประชากร ส่วนมากที่เป็นชาวพื้นเมืองเสียชีวิตไป 2,000 คน ทั้งเมืองมีแต่เศษซากสิ่ง ปักหักพังที่เกิดจากภัยธรรมชาติ และช่วงนี้ไต้หวันต้องเผชิญความ

ยากลำบากจากภัยธรรมชาติร้ายแรง จีนแผ่นดินใหญ่ก็เพิ่มความกดดันไม่ให้นานาชาติเข้ามายุ่งเกี่ยวกับไต้หวันแม้ในยามคับขันเช่นนี้ โดยออกมาประกาศว่า หากมีประเทศใดจะเข้าไปให้ความช่วยเหลือไต้หวัน จะต้องได้รับอนุญาตจากจีนก่อน ซึ่งคำประกาศของจีนแผ่นดินใหญ่สวนทางกับเมตตารธรรมของประเทศทั่วโลกที่ต้องการให้ความช่วยเหลือไต้หวัน

เดือนมีนาคม พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) มีการเลือกตั้งใหม่ในไต้หวัน ชาวไต้หวันเลือกผู้แทนจากพรรคประชาธิปไตยก้าวหน้า คือ นายเฉิน สุยเปียน (Chen Shui-bian) เป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของไต้หวัน ผู้ประกาศนโยบายการเมืองแข็งกร้าวว่าไต้หวันต้องการแยกตัวเป็นอิสระจากจีนแผ่นดินใหญ่ ยุติยุคของพรรคชาตินิยมที่ยังฝักใฝ่แผ่นดินใหญ่อยู่ จีนแผ่นดินใหญ่จึงถือว่าเป็นกบฏต่อการปกครองของจีน เพราะแต่ไหนแต่ไรมา ไต้หวันไม่เคยประกาศอย่างเป็นทางการว่าไต้หวันเป็นประเทศอิสระแยกจากจีน และจีนพูดอยู่เสมอว่าไต้หวันเป็นเด็กในปกครองที่ค่อนข้างจะหัวดีและเกเร หากไต้หวันประกาศว่าเป็นอิสระจากจีนเมื่อใด จีนก็จะยกกำลังจัดการกับไต้หวันทันที

ในขณะที่ความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างสองจีนในสายตาชาวโลกเลวร้ายลง จีนทั้งสองกลับมีการติดต่อทางการค้ามากขึ้น มีการผ่อนปรนให้ชาวไต้หวันเดินทางไปจีนแผ่นดินใหญ่เพื่อเยี่ยมญาติได้ ปรากฏการณ์สำคัญคือนักธุรกิจไต้หวันชอบเงินทุนมากกว่า 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไปลงทุนดำเนินธุรกิจทางตอนใต้ของจีนแผ่นดินใหญ่ จนกระทั่งขณะนี้ชาวไต้หวันกลายเป็นนักลงทุนรายใหญ่เป็นลำดับ 2 ของจีน

ความไม่แน่นอนยังคงมีอยู่ต่อไปเมื่อประธานาธิบดีบิลล์ คลินตัน มาเยือนจีนอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.2541 (ค.ศ.1998) นักวิจารณ์การเมืองเริ่มประเมินกันว่าอนาคตทางการเมืองของไต้หวันเริ่มไม่มั่นคง

การปกครอง

การปกครองสาธารณรัฐจีนนั้นสถาปนาขึ้นตามรัฐธรรมนูญและลัทธิไตรราชภรณ์ซึ่งระบุว่า สาธารณรัฐจีน "เป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยของประชาชน ปกครองโดยประชาชน และเป็นไปเพื่อประชาชน"

การปกครองนั้นแบ่งออกเป็น 5 ฝ่าย เรียกว่า "สภา" (yuan) คือ สภการบริหาร (Executive Yuan) ได้แก่ คณะรัฐมนตรีและฝ่ายบริหารทั้งสิ้น , สภานิติบัญญัติ (Legislative Yuan), สภาตุลาการ (Judicial Yuan), สภาควบคุม (Control Yuan) เป็นฝ่ายตรวจสอบ, และสภาสอบคัดเลือก (Examination Yuan) มีหน้าที่จัดสอบคัดเลือกข้าราชการ

บริหาร

ประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐและเป็นจอมทัพกองทัพสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มาจากการเลือกตั้งของประชาชน อยู่ในตำแหน่งวาระ 4 ปี ไม่เกิน 2 วาระ มาและไปพร้อมกับรองประธานาธิบดี ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ ไช่ อิงเหวิน เธอเป็นหัวหน้าพรรคประชาธิปไตยก้าวหน้า (民主進步黨) คนปัจจุบัน และเป็นตัวแทนของพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งเมื่อปี 2016 ตำแหน่งซึ่งเธอพลาดไปในการเลือกตั้งปีเมื่อปี 2012 นอกจากนี้ เธอยังเคยเป็นหัวหน้าพรรคมาแล้วหนึ่งสมัยในช่วงปี 2008 ถึง 2012

ประธานาธิบดีมีอำนาจเหนือสภการบริหาร เพราะแต่งตั้งสมาชิกสภการบริหาร ซึ่งรวมถึง นายกรัฐมนตรี ผู้เป็นประธานสภการบริหารโดยตำแหน่ง ส่วนสมาชิกสภการบริหารนั้นรับผิดชอบนโยบายและการบริหารราชการแผ่นดิน

นิติบัญญัติ

สภานิติบัญญัตินั้นใช้ระบบสภาเดียว มีสมาชิก 113 คน 73 คนมาจากการเลือกตั้งของประชาชนด้วยระบบแบ่งเขต 34 คนมาจากการเลือกตั้งของพรรคการเมืองตามระบบสัดส่วน ที่เหลือ 6 คนนั้นมาจากการเลือกตั้งตามเขตชนพื้นเมือง 23 เขต สมาชิกสภานิติบัญญัติอยู่ในตำแหน่ง

ครวระ 4 ปี แต่ก่อนยังมีสมาชิกแห่งชาติทำหน้าที่เป็นคณะผู้เลือกตั้งและสภาร่างรัฐธรรมนูญ ทั้งยังมีอำนาจนิติบัญญัติบางประการด้วย แต่ภายหลังสมาชิกนี้ยุบเลิกไปในปี 2005 อำนาจหน้าที่ของสมาชิกก็โอนต่อไปยังสภานิติบัญญัติและผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งแสดงออกด้วยประชามติแทน

นายกรัฐมนตรีมาจากการสรรหาของประธานาธิบดี โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบของสภานิติบัญญัติ ขณะเดียวกัน สภานิติบัญญัติสามารถออกกฎหมายโดยไม่ต้องคำนึงประธานาธิบดี ส่วนประธานาธิบดีก็ดี นายกรัฐมนตรีก็ดี ไม่มีอำนาจยับยั้งร่างกฎหมายทั้งสิ้น ฉะนั้น จึงมีน้อยครั้งที่ประธานาธิบดีและสภานิติบัญญัติจะเจรจากันเกี่ยวกับร่างกฎหมาย ในยามที่เห็นแย้งกัน

ตามประวัติศาสตร์แล้ว สาธารณรัฐจีนมีผู้ปกครองจากพรรคการเมืองที่เข้มแข็งอยู่พรรคเดียวมาตลอด ทั้งรัฐธรรมนูญก็ได้จำกัดอำนาจของประธานาธิบดีได้โดยแจ้งชัด เป็นเหตุให้อำนาจบริหารตกอยู่ในเงื้อมมือของประธานาธิบดียิ่งกว่านายกรัฐมนตรี

ตุลาการ

สำหรับฝ่ายตุลาการนั้น สภาตุลาการเป็นองค์กรสูงสุด มีอำนาจตีความรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และกฎ กับทั้งพิจารณาคดีทุกประเภท ไม่ว่าจะคดีปกครอง คดีรัฐธรรมนูญ หรือคดีอื่น ๆ ประธานสภาตุลาการ รองประธานสภาตุลาการ และตุลาการอื่นอีก 13 คน ประกอบกันเป็น "ที่ประชุมใหญ่ตุลาการ" (Council of Grand Justices)[19] ตุลาการ ณ ที่ประชุมใหญ่เหล่านี้มาจากการเสนอชื่อและแต่งตั้งของประธานาธิบดีเมื่อได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติ

ศาลชั้นสูงสุดของประเทศ คือ ศาลสูงสุด (Supreme Court) ประกอบด้วย แผนกคดีแพ่งและคดีอาญาจำนวนหนึ่ง แต่ละแผนกมีตุลาการหัวหน้าแผนก 1 คน กับตุลาการสมทบอีก 4 คน ทั้ง 5 คนนี้อยู่ในตำแหน่งโดยไม่มีวาระกำกับ อนึ่ง เคยมีการตั้งศาลรัฐธรรมนูญขึ้นเป็น

เอกเทศในปี 1993 เพื่อจัดการข้อพิพาทบางประการในทางรัฐธรรมนูญ รวมถึงจัดระเบียบพรรคการเมือง และเร่งรัดกระบวนการประชาธิปไตย

สาธารณรัฐจีนไม่ใช้ลูกขุน แต่สิทธิของประชาชนในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอันเป็นธรรมนั้นได้รับความคุ้มครองอย่างเคร่งครัดทั้งในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ คดีบางประเภทให้ตุลาการมากคนพิจารณาก็มี

โทษประหารยังคงใช้อยู่ในสาธารณรัฐจีน แต่ฝ่ายปกครองพยายามลดการประหารลงให้ได้ กระนั้น ในปี 2006 มีการสำรวจและพบว่า ชาวสาธารณรัฐจีนกว่าร้อยละ 80 ประสงค์ให้รักษาโทษประหารไว้

การแบ่งเขตการปกครอง

ตามรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐจีนปี ค.ศ. 1947 อาณาเขตของสาธารณรัฐจีนเป็นไปตาม "ขอบเขตของประเทศที่มีอยู่"

เมื่อรัฐบาลสาธารณรัฐจีนลี้ภัยถอยไปไต้หวันในปี ค.ศ. 1949 ดินแดนที่อ้างสิทธิ์ประกอบด้วย 35 จังหวัดเขตเทศบาลพิเศษ 12 เขตปกครองพิเศษ 1 เขตและเขตปกครองตนเอง 2 เขต อย่างไรก็ตามตั้งแต่การล่าถอยของสาธารณรัฐจีนได้ควบคุม มณฑลไต้หวันและเกาะบางแห่งของมณฑลฝูเจี้ยน สาธารณรัฐจีนยังปกครองหมู่เกาะปราดัสและเกาะไท่ผิง ในหมู่เกาะสแปรตลีซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความขัดแย้งข้อพิพาทดินแดนในทะเลจีนใต้เป็นผลให้สาธารณรัฐเข้ามามีส่วนในการอ้างสิทธิ์เหนือดินแดนดังกล่าวในทะเลจีนใต้ บรรดาเกาะดังกล่าวรัฐบาลสาธารณรัฐจีนได้จัดให้อยู่ภายใต้การบริหารของเขตเทศบาลเกาะสยง หลังจากการล่าถอยไปไต้หวัน

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1949 รัฐบาลได้ทำการเปลี่ยนแปลงการแบ่งเขตการปกครองในพื้นที่ภายใต้การบริหารควบคุมของรัฐบาล การกำหนดเขตการปกครองได้กำหนดให้ไทเปกลายเป็นเทศบาลพิเศษในปี ค.ศ. 1967 และรวมถึงเกาะสยง ในปี ค.ศ. 1979 รัฐบาลท้องถิ่นทั้งสองมี "ความคล่องตัว"

โดยมีหน้าที่ถ่ายโอนไปยังรัฐบาลกลาง (มณฑลฝูเจี้ยนในปี ค.ศ. 1956 และ มณฑลไต้หวันในปี ค.ศ. 1998) ในปีค.ศ. 2010 ซินเป่ย์, ไถจง และไถหนานได้รับการยกระดับเป็นเทศบาลพิเศษ และในปี ค.ศ. 2014 มณฑลเถา-ยฺเหวียนก็ได้รับการยกระดับเป็นเทศบาลพิเศษด้วย การยกระดับครั้งนี้ทำให้เขตการปกครองระดับบนสุดเข้าสู่สถานะปัจจุบัน

การอ้างสิทธิ์เหนือดินแดน

แม้ว่าตามรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐจีนจะยึดถือ ขอบเขตของประเทศที่เป็นไปอยู่ในปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 อาณาเขตบริเวณด้วยกันคือ

1. เขตเสรี (เกาะไต้หวัน) เป็นเขตที่เป็นไปได้ของสาธารณรัฐจีนตามหลักความเป็นจริงในปัจจุบัน อาณาเขตครอบคลุมเกาะใหญ่ 5 แห่งคือ จินเหมิน (金門), ไต้หวัน, เผิงหู (澎湖), หม่าจู่ (馬祖), และอูซิว (烏坵) รวมกับบรรดาหมู่เกาะในหมู่เกาะสแปรตลี อีก 2 แห่งคือ หมู่เกาะปราตัสและเกาะไท่ผิง ที่ยังคงเป็นบริเวณที่มีความขัดแย้งข้อพิพาทดินแดนในทะเลจีนใต้ แต่สาธารณรัฐจีนได้เข้ามาบริหารมีส่วนในการอ้างสิทธิ์เหนือดินแดนดังกล่าวในทะเลจีนใต้ เมื่อรวมอาณาบริเวณหมู่เกาะทั้งหมดเรียกรวมกันว่า "พื้นที่ไต้หวัน" (臺灣地區) ส่วนอาณาเขตทางทะเลติดต่อกับญี่ปุ่น, สาธารณรัฐประชาชนจีน (จีนแผ่นดินใหญ่) และฟิลิปปินส์

2. บริเวณแผ่นดินใหญ่ (จีนแผ่นดินใหญ่): เป็นอาณาเขตดินแดนเขตนอกเขตเสรี (พื้นที่ไต้หวัน) ที่สาธารณรัฐจีนอ้างสิทธิ์เรียกร้องอธิปไตยเหนือดินแดน โดยอ้างสิทธิ์ยึดตามเขตแดนที่สาธารณรัฐจีนปกครองแผ่นดินใหญ่ เป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ที่ตั้งบนจีนแผ่นดินใหญ่ พื้นที่ดังกล่าวควบคุมโดยรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมเขตบริหารพิเศษฮ่องกงและมาเก๊า, สาธารณรัฐจีนยังมีการเรียกร้องสิทธิ์เหนือดินแดนของภูมิภาคอื่นๆดังต่อไปนี้โดยถือเป็นดินแดนที่ถูกต้องตามหลักกนิตินัยตามรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐจีน

- มองโกเลียนอก (ปัจจุบันคือประเทศมองโกเลียและสาธารณรัฐตูวาในประเทศรัสเซีย)
- ที่ราบสูงปามีร์ (Pamir Plateau) (ปัจจุบันคือดินแดนของประเทศทาจิกิสถาน ปากีสถานและอัฟกานิสถาน)
- รัฐอรุณาจัลประเทศของประเทศอินเดีย
- รัฐกะซินในประเทศเมียนมาร์
- บางส่วนทางด้านตะวันออกของประเทศภูฏาน
- หมู่เกาะเซ็งกะกุในทะเลจีนตะวันออก ปัจจุบันเป็นกรณีพิพาท หมู่เกาะเซ็งกะกุกับประเทศญี่ปุ่น
- บรรดาหมู่เกาะในทะเลจีนใต้ทั้งหมด (รวมอาณาเขตทางทะเล)

สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน พ.ศ.2492 (ค.ศ.1949)–ปัจจุบัน

หลังจากพรรคก๊กมินตั๋งถอยหนีมาอยู่บนเกาะไต้หวัน ประเทศส่วนใหญ่ยังคงรักษาความสัมพันธ์กับรัฐบาลสาธารณรัฐจีนเอาไว้ แต่การรับรองสถานะก็ลดลงเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่องเมื่อในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1970 มีหลายประเทศได้เปลี่ยนไปรับรองสถานะของสาธารณรัฐประชาชนจีนแทน ในปัจจุบัน สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวันยังคงได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการจาก 17 รัฐ จาก 193 รัฐสมาชิกสหประชาชาติ ซึ่งนอกจากทำเนียบสันตะปาปาแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นประเทศเล็ก ๆ ในแถบอเมริกากลางและแอฟริกา ทางสาธารณรัฐประชาชนจีนมีนโยบายที่จะไม่สานสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศที่รับรองสถานะของสาธารณรัฐจีน และทุกประเทศที่มีความสัมพันธ์ทางการทูตด้วยจะต้องมีแถลงการณ์รับรองสถานะของสาธารณรัฐประชาชนจีนเหนือไต้หวัน

ในทางปฏิบัติแล้ว ถึงแม้ว่าประเทศส่วนใหญ่จะไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับไต้หวัน และแถลงการณ์ที่ทางสาธารณรัฐประชาชนจีนต้องการนั้นก็ได้เขียนขึ้นโดยใช้คำกำกวมอย่างยิ่ง ประเทศ

สำคัญ ๆ บางประเทศที่ไม่ได้รับรองสถานะของสาธารณรัฐจีนก็จะมี "สำนักงานเศรษฐกิจและวัฒนธรรมไทเป" หรือ "สำนักงานตัวแทนไทเป" ซึ่งปฏิบัติงานต่าง ๆ ในลักษณะเดียวกับสถานทูต เช่น การออกวีซ่า เป็นต้น และในทำนองเดียวกัน หลายประเทศก็ได้จัดตั้งสำนักงานการค้าและเศรษฐกิจขึ้นในสาธารณรัฐจีนเช่น สำนักงานการค้าและเศรษฐกิจไทย และสถาบันอเมริกาในไต้หวัน ซึ่งโดยพฤตินัยแล้วก็คือสถานทูตของประเทศต่าง ๆ นั่นเอง

สาธารณรัฐจีนเคยเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติในฐานะสมาชิกก่อตั้ง โดยได้อยู่ในตำแหน่งของประเทศจีนในคณะมนตรีความมั่นคงจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2514 (ค.ศ. 1971) ที่ถูกขับออกโดย "มติสมัชชาสหประชาชาติที่ 2758 (General Assembly Resolution 2758)" และตำแหน่งทั้งหมดในองค์การสหประชาชาติก็ถูกแทนที่ด้วยรัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีน ทางสาธารณรัฐจีนได้แสดงความพยายามหลายครั้งเพื่อกลับเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ แต่ก็ไม่เคยประสบความสำเร็จ (ดูที่ จีนและองค์การสหประชาชาติ)

นอกจากความขัดแย้งกับสาธารณรัฐประชาชนจีนเหนือดินแดนบนแผ่นดินใหญ่แล้ว สาธารณรัฐจีนยังมีความขัดแย้งกับมองโกเลียอีกด้วย จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2488 (ค.ศ. 1945) ที่สาธารณรัฐจีนได้อ้างสิทธิเหนือพื้นที่มองโกเลีย แต่ก็ถูกกดดันจากสหภาพโซเวียตจนกระทั่งยอมรับรองอิสรภาพของมองโกเลียในที่สุด หลังจากนั้นไม่นาน ก็ได้กลับรับรองนั้น และกล่าวอ้างสิทธิเหนือมองโกเลียอีกครั้งจนกระทั่งถึงเมื่อไม่นานนี้ นับจากช่วงปลายคริสต์ทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา ความสัมพันธ์กับมองโกเลียได้กลายเป็นหัวข้อที่สร้างความขัดแย้ง ความเคลือบไหวใด ๆ ในการยกเลิกอำนาจอธิปไตยเหนือมองโกเลียจะเกิดการโต้แย้งทันที เนื่องจากทางสาธารณรัฐประชาชนจีนได้อ้างว่า นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการประกาศอิสรภาพไต้หวัน

กองทัพ

กองทัพสาธารณรัฐจีนมีรากฐานมาจากกองทัพปฏิวัติแห่งชาติจีน ซึ่งก่อตั้งโดย ดร.ซุน ยัตเซ็น ในปี ค.ศ. 1925 ในมณฑลกว๋างตุ้ง โดยมีเป้าหมายในการรวมประเทศจีนภายใต้พรรคก๊กมินตั๋ง จนกระทั่งเมื่อกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนชนะสงครามกลางเมืองจีน กองทัพปฏิวัติแห่งชาติจำนวนมากได้ถอยกลับมายังไต้หวัน พร้อมกับรัฐบาลคณะชาติ ซึ่งต่อมาถูกปรับปรุงเป็นกองทัพสาธารณรัฐจีน หน่วยที่ยอมจำนนและยังคงอยู่ในจีนแผ่นดินใหญ่ถูกยุบหรือรวมเข้ากับกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีน

ในปัจจุบันไต้หวันได้ดำรงรักษากองทัพขนาดใหญ่และมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีซึ่งส่วนใหญ่เป็นการป้องกันการคุกคามอย่างต่อเนื่องของการบุกรุกโดยกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ปกครองสาธารณรัฐประชาชนจีนได้บังคับใช้ "กฎหมายต่อต้านการแบ่งแยกดินแดน" (Anti-Secession Law) กฎหมายฉบับนี้ซึ่งผ่านรัฐสภาของจีนในปี 2005 ได้ปฏิเสธความเป็นรัฐเอกราชของไต้หวัน ให้ถือนโยบายจีนเดียว และได้กำหนดวิธีการต่างๆ ในการรวมชาติของสองแผ่นดินจีนให้เกิดขึ้นได้จริง กฎหมายฉบับนี้ยังได้ระบุถึง "การดำเนินการที่ไม่ใช้สันติวิธี" (ซึ่งก็คือการทำสงคราม) เอาไว้ด้วย หากจีนเชื่อว่ามีความเป็นไปได้ที่การรวมชาติโดยไม่เสียเลือดเนื้อประสบความสำเร็จ

จากปี ค.ศ. 1949 ถึงปี ค.ศ. 1970 ภารกิจหลักของกองทัพสาธารณรัฐจีนคือ "ทางคืนเอาจีนแผ่นดินใหญ่กลับคืนมา" ผ่านภารกิจเกียรติยศแห่งชาติ เนื่องจากภารกิจนี้ถูกเลื่อนและยกเลิกไปชั่วคราวเนื่องจากความแข็งแกร่งทางการทหารของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก กองทัพสาธารณรัฐจีนเปลี่ยนนโยบายไปเป็นเน้นการป้องกันแทน นโยบายดังกล่าวเริ่มเปลี่ยนการเน้นจากกองทัพที่โดดเด่นตามแบบดั้งเดิมมาเป็นกองทัพอากาศและกองทัพเรือ

รัฐบาลสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของ ประชาธิปไตยในการทหารจึงได้เน้นการริเริ่มจัดให้มีการควบคุมโดยพลเรือนทำให้การควบคุมกองทัพสาธารณรัฐจีนก็เปลี่ยนผ่านเข้ามาอยู่ในการบริหารของรัฐบาลพลเรือน ในขณะที่ทหารสาธารณรัฐจีนมีส่วนร่วมทางประวัติศาสตร์กับพรรคก๊กมินตั๋ง เจ้าหน้าที่ระดับสูงรุ่นเก่าจึงมีความเห็นอกเห็นใจแนวคิดสนับสนุนพรรค อย่างไรก็ตามมีคนจำนวนมากที่ เกษียณอายุราชการและมีผู้ที่ไม่ใช่ชาวแผ่นดินใหญ่เข้าร่วมในกองทัพในรุ่น ต่อมาดังนั้นความเอนเอียงทางการเมืองของกองทัพจึงเข้ามาใกล้กับ บรรทัดฐานของประชาชนในไต้หวัน กองทัพสาธารณรัฐจีนได้เริ่มโครงการ ลดจำนวนกำลังพล หรือ "จิงฉืออัน" (Jingshi An) (เป็นโครงการปรับปรุง ประสิทธิภาพ) เพื่อลดระดับกองทัพจากจำนวน 450,000 นาย ในปี ค.ศ. 1997 เป็น 380,000 นาย ในปี ค.ศ. 2001 การเกณฑ์ทหารในไต้หวัน ยังคงมีผลบังคับใช้สำหรับผู้ชายที่มีคุณสมบัติเริ่มตั้งแต่อายุสิบแปด แต่เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการลดจำนวนมากเพื่อที่จะให้ได้รับโอกาส ในการปฏิบัติราชการรับใช้ชาติตามข้อกำหนดร่างผ่านการรับใช้ราชการ ชาติทางเลือกและถูกส่งไปยังหน่วยงานราชการหรืออุตสาหกรรมที่ เกี่ยวข้องกับการป้องกันประเทศ

เศรษฐกิจ

สาธารณรัฐจีนเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่14ของ โลก หน่วยเงินตราที่ใช้ คือ ดอลลาร์ไต้หวัน ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่มี จำนวนน้อย แต่เป็นประเทศอุตสาหกรรมขั้นสูงอุตสาหกรรมนั้นเป็นเน้นไป ที่การผลิต มีการนำเข้าน้ำมันดิบและแร่เหล็ก เพื่อนำไปผลิตรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ ส่งออกไปจำหน่าย ถือเป็นการค้าโดยการผลิต ในปัจจุบันมีการนำเข้า ชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์

ศาสนา

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐจีนคุ้มครองเสรีภาพทางศาสนาและสิทธิในการปฏิบัติตามความเชื่อของประชาชน ตามสถิติในปี ค.ศ. 2005 ประเทศไต้หวันมีพุทธศาสนิกชน 8,086,000 คน (35.1%) ศาสนิกชนเต๋า 7,600,000 คน (33.0%) คริสต์ศาสนิกชน 903,000 คน (3.9%) โดยเป็นโปรเตสแตนต์ 605,000 คน (2.6%) และโรมันคาทอลิก 298,000 คน (1.3%) และศาสนิกชนลัทธิอนุตตรธรรม 810,000 คน (3.5%) เป็นต้น

เมืองใหญ่

อันดับ	ชื่อเขต	ชื่อภาษาจีน	ประชากร
1	ซินเป่ย์	新北市	3,779,219
2	เมืองไทเป	台北市	2,627,990
3	เทศมณฑลเถาหยวน	桃園縣	1,921,526
4	เทศมณฑลไถจง	台中縣	1,546,114
5	เมืองเกาสยง	高雄市	1,516,115
6	เทศมณฑลจางฮัว	彰化縣	1,313,986
7	เทศมณฑลเกาสยง	高雄縣	1,244,282
8	เทศมณฑลไถหนาน	台南縣	1,105,515
9	เมืองไถจง	台中市	1,050,160
10	เทศมณฑลผิงตง	屏東縣	890,753
11	เมืองไถหนาน	台南市	762,486
12	เทศมณฑลหยินหลิน	雲林縣	726,868
13	เทศมณฑลเหมียวลี่	苗栗縣	559,776
14	เทศมณฑลเจียอี้	嘉義縣	551,993
15	เทศมณฑลหนานโถว	南投縣	533,903

อันดับ	ชื่อเขต	ชื่อภาษาจีน	ประชากร
16	ชนบทซินจู๋	新竹縣	491,405
17	เทศมณฑลอิ๋หลาน	宜蘭縣	460,133
18	เมืองซินจู๋	新竹市	396,983
19	เมืองจีหลง	基隆市	390,299
20	เทศมณฑลฮวาเหลียน	花蓮縣	344,087
21	เมืองเจียอี้	嘉義市	272,718
22	เทศมณฑลไถตง	台東縣	234,672
23	เทศมณฑลผิงหู	澎湖縣	92,077
24	เทศมณฑลจินเหมิน	金門縣	79,023
25	เทศมณฑลเหลียนเจียง	連江縣	9,814

สถานที่ท่องเที่ยว

วัด หลงชาน (Longshan Temple) เป็นวัดที่ศักดิ์สิทธิ์ ขอพรเรื่องความสำเร็จในหน้าที่การงาน และความสมหวังในเรื่องคู่ครอง เพราะมีด้ายแดงที่จะช่วยเรื่องคู่

ตึกไทเป 101 (Taipei101) สูงที่สุดในไต้หวัน และสูงเป็นอันดับสองของโลก สามารถมองเห็นได้ในระยะไกล ถ้าขึ้นไปชมวิวยุคที่ชั้นสูงสุดของตึกจะเห็นเมืองไทเปทั้งหมด

ย่านซีเหมินติง (Ximending) อยู่กลางเมือง เต็มไปด้วยร้านรวงมากมาย เปรียบเหมือนย่านสยามของไทย ยังมีร้านอาหาร คาเฟ่ และร้านคาราโอเกะมากมาย

Huashan 1914 Creative Park แหล่งรวมงานศิลปะขนาดใหญ่ มีอาคารหลายหลัง มีทั้งส่วนจัดแสดงศิลปะ ร้านค้าที่ขายแฮนด์เมด และส่วนที่จัดอีเวนต์มากมาย

ตลาดปลาไทเป (Taipei Fish Market) ตลาดปลาขนาดใหญ่ ที่ไม่ต้องถึงญี่ปุ่น เพราะมีปลา และสัตว์น้ำอื่น ๆ มากมาย ราคาไม่แพง มีบริการปรุงอาหารให้พร้อม

เขาช้างหรือเขาเขี้ยวซาน (Xiangshan) เป็นเขาเดี่ยว ๆ บันไดค่อนข้างชัน สามารถปีนติดต่อกันได้ถึง 4 ลูก คนส่วนใหญ่นิยมปีนขึ้นไปถ่ายรูปและชมวิวเมืองไทเป

วัดซื่อหนาน (Zhinan Temple) เป็นวัดเก่าแก่ มีเทพเจ้าเทพคู่ ต่ งปิง (Lü Dongbin) เป็นเทพเจ้า แห่งธุรกิจ และอุตสาหกรรมตาม ความเชื่อของลัทธิเต๋า

อนุสรณ์สถานเจียงไคเช็ค (National Chiang Kai-shek Memorial Hall) สร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1976 เพื่อรำลึกถึงอดีต ประธานาธิบดีเจียง ไคเชก ผู้อันเป็นที่รัก ศรัทธา และเทิดทูนของ ชาวไต้หวัน

ย่านฟูจินสตรีท (Fujin Street) มีร้านค้า และคาเฟ่สวย ๆ มาเปิด มากมาย จึงทำให้ย่านฟูจิน กลายเป็นย่านฮิปสเตอร์ที่เดินได้ไม่ เบื่อ มีเอกลักษณ์

อุทยานแห่งชาติหยางมิงชาน (Yangmingshan National Park) มีพื้นที่มากกว่า 7 หมื่นไร่ สภาพป่า ยังคงความอุดมสมบูรณ์ สวยงาม ดอกไม้บานสะพรั่งแตกต่างกันไป ตามฤดู

พิพิธภัณฑ์ของจิ๋ว (Miniatures Museum of Taiwan) เป็นที่รวบรวมของจิ๋วที่ถูกย่อส่วนออกมาจากทั่วทุกมุมโลก

ทะเลสาบสุริยันจันทรา (Sun Moon Lake) เป็นทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ โดดเด่นด้วยวิวที่สวยงาม ได้รับการขนานนามว่าเป็นสวิสเซอร์แลนด์แห่งไต้หวัน

หมู่บ้านโบราณจี่วเฟิ่น (Jiufen Village) เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่บนไหล่เขาของเมืองจีหลง มีร้านอาหาร ร้านขนม โรงน้ำชา ที่ตอนกลางคืนจะเปิดโคมไฟสีแดง ทำให้ได้บรรยากาศย้อนยุค

Taiwan Public Library หอสมุดสาธารณะของเมืองเป่ย์เถียว อยู่ท่ามกลางความเขียวชอุ่มของธรรมชาติ เข้าไปอ่านหนังสือได้ฟรี มีสถาปัตยกรรมและมุมสวยๆ มาก

พิพิธภัณฑ์บ่อน้ำพุร้อนเป่ย์โถว (Beitou Hot Spring Museum) เคยเป็นที่อาบน้ำสาธารณะมาก่อน ถูกปิดและทอดทิ้ง มีการฟื้นฟูขึ้น ผสมผสานการออกแบบตะวันออก และโรมันโบราณเข้าด้วยกัน

บ่อน้ำพุร้อนเป่ย์โถว (Beitou Thermal Valley) น้ำในบ่อจะมี อุณหภูมิประมาณ 80-100 องศาเซลเซียส ใครอยากไปแช่น้ำพุร้อน ก็ตรงไปที่เป่ย์โถวได้เลย

อุทยานแห่งชาติทาโรโกะ (Taroko National Park) กินพื้นที่ถึง 3 จังหวัดคือ ฮัวเหลียน ไทจง และหนันโถว มีธรรมชาติงดงาม ทั้งน้ำตก ลำธาร จุดชมวิว ศาลเจ้า

เจดีย์มังกรเสือ วัดฉือจี้ (Ciji Temple) อยู่เมืองเกาสง มีเจดีย์มังกรและเจดีย์เสืออยู่หน้าวัด ซึ่งมีความเชื่อว่าถ้าคุณเดินเข้าปากมังกร แล้วออกทางปากเสือจะเสริมสร้างความเป็นสิริมงคลยิ่ง

หมู่บ้านสายรุ้ง (Rainbow Village) เป็นหมู่บ้านเก่าของทหารผ่านศึกที่เกือบจะโดนรื้อทิ้ง แต่ก็ยังมีผู้ที่มาวาดลวดลายไว้ชื่อ “อากงฝู” ก่อนที่จะจากไป

ถนนโบราณซานเสี่ย (Sanxia Old Street) เป็นถนนคนเดินโบราณที่ตั้งอยู่ใกล้กับวัด Sanxia Qingshui Zushi ยาวประมาณ 260 เมตร มีความงดงามอย่างมาก

แหล่งข้อมูล

<https://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศไต้หวัน>

<http://travel.trueid.net/detail/1VBwoLjLoX1>

<https://blog.traveloka.com/th/international-attraction/attractions-taiwan-trip/>

รายชื่อประจํารถ

คันที่ 1

1. รศ.ดร.สมศักดิ์ บุญปู่ บุญปู่
2. รศ.ดร.สุทธิพงษ์ ศรีวิชัย
3. รศ.ดร.สิน งามประโคน
4. พระสิทธิสิงหเสนี, ดร.
5. พระครูภัทรธรรมคุณ,ดร.
6. พระครูวิจิตรปทุมรัตน์, ดร.
7. พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษณ์ ฐิริปัญญา, ผศ.ดร.
8. พระสุรชัย สุรชัย,ดร.
9. ดร.บุญเชิด ชานิศาสตร์
10. พระครูโกศลกิจจานุสิฐ ปุณฺณโกสโล
11. พระครูปลัดดณัฐพล ขนตีโฟโล
12. พระมหาครรชิต อติภโท
13. พระมหาธน์ชนก กิตติรัตนโน
14. พระมหาธนนพัชร กิตติโสภโณ
15. พระครูปลัดประภัสพันธ์ ปนาโท
16. พระครูสังฆรักษ์คำพา ฐิตญาโณ
17. พระวีโรจน์ ธิรสทุโธ
18. พระสราวุฒิ วิสุทุโธ
19. พระสันติ สิริจโนโท
20. พระอุดม ธีปโก
21. พระมหาภิตติศักดิ์ ธิรภิตติ
22. พระสมบุญณ์ อสโม

23. พระดรณภัทร	จิตตปณโณ
24. พระเอกกมล	กิตติภทโท
25. พระมหาสันติภาพ	สนตจิตโต
26. พระครูสังฆรักษ์เดชกร	มหายโส
27. พระสุมลเทียน	สมานีโต
28. พระสุนทร	แพรมณี
29. พระอนันต์	คัมวงศ์
30. แม่ชีชिरประภา	เพชรกิจ
31. นายสุทิศ	สวัสดี
32. นายปณัยกร	มีศรี
33. นางรุ่งนภา	บุญปุ่
34. นางมยุรา	งามประโคน
35. เด็กชายวงศพัทธ์	งามประโคน
36. นางสาวจิรัศยา	งามประโคน
37. นางนำพร	ศรีวิชัย
38. เด็กชายนนทชัย	ศรีวิชัย
39. เด็กชายชวณัฐ	ศรีวิชัย

คันที่ 2

1. พระมหาสมบัติ	ชนปณโณ,ดร.
2. รศ.ดร.สมชัย	ศรีนอก
3. ดร.เกษม	แสงนนท์
4. ดร.พีรวัฒน์	ชัยสุข

5. นางศศิณีภา	ชัยสุข
6. เด็กชายฉันทพล	ชัยสุข
7. เด็กชายนฤตล	ชัยสุข
8. เด็กหญิงอภิษฐา	ชัยสุข
9. นางมณฑวารรณ	แสงนนท์
10. นางเสงี่ยม	ศรีนอก
11. นางสาวกนกพร	ศรีนอก
12. นายประวิทย์	ชัยสุข
13. นายสุพันธ์	ดอนพลก้อม
14. พระมหาดำรงค์	ปชโชตชโย
15. พระกิตติศักดิ์	ถิรวชิโร
16. พระปลัดณัฐยุทธ์	โฆสิตวิโส
17. พระสมุห์กิตติศักดิ์	กิตติธมโม
18. นางสาวขวัญเรือน	มงคลชัยสิริกุล
19. นางสาวชุตินา	เสื่อพันธุ์
20. นางสาวกมลลักษณ์	โพธิอรุณพัชญ
21. นางสาวชุตินันท์	แดนสลัด
22. Mr.Deepak	Kumar
23. นางสาวนฤมล	ทองสุวรรณ
24. นางสาวสุภาพร	ประสิทธิ์
25. นางสาวนิตยา	แย้มศรี
26. นางสาวรัฐวัลย์	เหมือนมาตร
27. นางสาวทิพวรรณ	จันทร์ไม้
28. นางสาวรวีวรรณ	วงศ์เดชาพันธ์

29. นางสาวนัตยา	เลียบจันทร์
30. นางสาวบุญญารัตน์	จันทร์
31. นางสาววิลาวัลย์	บุญเพ็ง
32. นายไพรวลัย	งามแสง
33. นางสาวมณี	อาลากุล
34. นางสาวณัชชา	อมราภรณ์
35. นางสาวอรุณรัตน์	วิไลรัตนกุล
36. นางสาววารีย์	โชคเตี้ย
37. นางสาววิญญารัตน์	วรจินตนาลักษณ์
38. นางปราณี	แก่นคง
39. นายวรรณพต	ศรีวงษ์
40. นายศักดิ์โสภณ	สุขอ้วน
41. นายวัลลภ	อินชัต

ห้องพัก

ห้อง	ชื่อ	ฉายา/นามสกุล	จำนวน
1	พระครูโกศลกิจจานุสฺสีฐิ	บุญญโกสโล	2
	พระครูปลัดฉนัฎฐพล	ขนต์โพ	
2	พระมหาครรชิต	อดิภโท	2
	พระมหาธรรตน์ชนก	กิตติรัตน	
3	พระมหาธนนัพัชร์	กิตติโสภโณ	2
	นายปณัยกร	มีศรี	
4	พระครูปลัดประภัสพันธ์	ปนาโท	2
	พระครูสังฆรักษ์คำพา	ฐิตญาโณ	
5	พระวีโรจน์	ถิรสุโธ	2
	พระสราวุฒิ	วิสุโธ	
6	พระสันติ	สิริจันโท	2
	พระอุดม	ทีปโก	
7	พระมหากิตติศักดิ์	ถิริกิตติ	2
	พระสมบุรณ์	อสโม	
8	พระดรัณภัทร	จิตตปญโญ	2
	พระเอกกมล	กิตติภโท	
9	พระมหาสันติภาพ	สนุดจิตโต	2
	พระครูสังฆรักษ์เดชกร	มหายโส	
10	พระสุมลเทียน	สมานิต	2

ห้อง	ชื่อ	ฉายา/นามสกุล	จำนวน
	พระสุนทร	แพรมณี	
11	พระมหาดำรงค์	ปชุโชคชโย	2
	พระกิตติมงคล	ถิรวชิโร	
12	พระปลัดณัฐยุทธ์	โฆสิตวิโส	2
	พระสมุห์กิตติศักดิ์	กิตติธมโม	
13	นางสาวขวัญเรือน	มงคลชัยสิริกุล	3
	นางสาวชุตินา	เสื่อพันธ์	
	นางสาวกมลลักษณ์	โพธิอรุณพัชญา	
14	นางสาวชุตินันท์	แดนสลัด	2
	Mr.Deepak	Kumar	
15	นางสาวนฤมล	กองสุวรรณ	2
	นางสาวสุภาพร	ประสิทธิ์	
16	นางสาวนิตยา	แย้มศรี	2
	นางสาวรัฐวัลย์	เหมือนมาตร	
17	นางสาวทิพวรรณ	จันทร์ไม้	2
	นางสาวรวีวรรณ	วงศ์เดชาพันธ์	
18	นางสาวนาตยา	เลียบจันทร์	2
	นางสาวบุญญารัตน์	จันทวี	
19	นางสาววิลาวัลย์	บุญเพ็ง	2
	นายไพรวลัย	งามแสง	
20	นางสาวมณี	อาลากุล	2

ห้อง	ชื่อ	ฉายา/นามสกุล	จำนวน
	นางสาวณัชชา	อมรภารณ	
21	นางสาวอรุณรัตน์	วิไลรัตน์กุล	2
	นางสาววารีย์	โสภิตี	
22	นางสาววิญญารัตน์	วรจินตนาลักษณ์	2
	นางปราณี	แก่นคง	
23	พระมหาสมบัติ	ธนปถุญ,ดร.	2
	นายวรรณพต	ศรีวงษ์	
24	นายศักดิ์โสภณ	สุขอ้วน	2
	นายวัลลภ	อินชิต	
25	พระสุรชัย	สุรชัย,ดร.	2
	ดร.บุญเชิด	ชำนาญศาสตร์	
26	นายประวิทย์	ชัยสุข	2
	นายสุพันธ์	ดอนพลก้อม	
27	รศ.ดร.สมชัย	ศรีนอก	3
	นางเสงี่ยม	ศรีนอก	
	นางสาวกนกพร	ศรีนอก	
28	รศ.ดร.สมศักดิ์ บุญปุ	บุญปุ	2
	นางรุ่งนภา	บุญปุ	
29	ดร.พีรวัฒน์ ชัยสุข	ชัยสุข	3
	เด็กชายฉันทพล	ชัยสุข	
	เด็กชายนฤดล	ชัยสุข	

ห้อง	ชื่อ	ฉายา/นามสกุล	จำนวน
30	นางศศิณีภา	ชัยสุข	2
	เด็กหญิงอภิษฎา	ชัยสุข	
31	รศ.ดร.สิน	งามประโคน	2
	เด็กชายวงศพัทธ์	งามประโคน	
32	นางมยุรา	งามประโคน	2
	นางสาวจิรัชยา	งามประโคน	
33	รศ.ดร.สุทธิพงษ์	ศรีวิชัย	2
	เด็กชายนนทชัย	ศรีวิชัย	
34	นางนำพร	ศรีวิชัย	2
	เด็กชายชวณัฐ	ศรีวิชัย	
35	ดร.เกษม	แสงนนท์	2
	นางมณฑวรรณ	แสงนนท์	
36	พระครูภัทรธรรมคุณ,ดร.		2
	นายสุทิศ	สวัสดิ์	
37	พระสิทธิสิงหนเสนี	สิงหนเสนี	2
	พระครูวิจิตรปทุมรัตน์	นาคมี	
38	พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษณ์	กัตติยัง	2
	พระอนันต์	คุ้มวงศ์	
39	แม่ชีชिरประภา	เพชรกิจ	1

Pro-vision | Professional | Public relation

Buddhist Educational Administration Graduate Program
www.edmcu.net

Seminar on Educational Administration
Based on Buddhism & Education for **M.Ed. Students/Researchers**
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

7 - 10 May 2019
Fo Guang University, Taiwan

- ดาวโหลดคู่มือที่ www.slideplayer.mcu.ac.th